

ÁRMANN SVEINSSON

STUD. JUR.

Fæddur 14. apríl 1946 — Dáinn 10. nóvember 1968

Ármann Sveinsson fæddist 14. apríl 1946 í Reykjavík, sonur hjónanna Margrétar Lilju Eggertsdóttur og Sveins Sveinssonar múrara. Hann var kvæntur Helgu Kjaran, dóttur hjónanna Svein-

bjargar og Birgis Kjarans alþingismanns. Ármann og Helga áttu einn son, Birgi, sem fæddur var 12. júní s.l.

Ármann varð stúdent úr stærðfræðideild Menntaskólans í Reykjavík vorið 1966 og innritaðist í lagadeild Háskóla Íslands haustið eftir.

Í menntaskóla tók hann virkan þátt í félagslífi og var m. a. forseti málfundafélagsins Framtíðarinnar veturinn 1965—1966.

Hann tók virkan þátt í starfi ungra sjálfstæðismanna, sat í stjórn Heimdallar F.U.S. 1966—1967 og var framkvæmdastjóri Sambands ungra sjálfstæðismanna um rúmlega eins árs skeið.

Ármann lét mikið að sér kveða í félagslífi háskólastúdenta. Hann sat í stjórn VÖKU, félags lýðræðissinnaðra stúdenta, 1966—1967, í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands 1967—1968, og s.l. vor tók hann sæti í Stúdentaráði sem fulltrúi deildar sinnar.

Á aðalfundi VÖKU í apríl s.l. var Ármann Sveinsson einróma kjörinn formaður félagsins, og undir hans forystu unnu Vökumenn sigur í kosningunum til stjórnar Stúdentafélags Háskóla Íslands nú í haust.

Hinn 10. nóvember s.l. var í raðir íslenzkra æskumanna höggvið skarð, sem aldrei verður að fullu bætt. Þá var kallaður frá okkur vaskasti baráttumaðurinn og einn sannasti drengurinn úr okkar hópi.

Ármann Sveinsson var hugsjónamaður, sem með hugsjónum sínum og athafnaþrá glæddi umhverfi sitt lífi. Um hann lék jafnan ferskur blær og stundum stormsveipir, eins og oft vill verða um menn, sem eru fastir fyrir og kaupa ekki fylgi á kostnað hugsjóna sinna. Hann var afburða vinsæll í vinahópi og virtur af andstæðingum.

Jafnframt því að eiga glæstar hugsjónir var Ármann raunsær baráttumaður, sem var ákveðinn í því að gera hugsjónir sínar að veruleika. Vandaður undirbúningur, auk staðgóðrar þekkingar á íslenskum hagsmunum og þjóðlífi, var ávallt grundvöllur undir baráttu hans fyrir bættu þjóðfélagi. Hann var sívinnandi og óþreytandi og missti aldrei sjónar af markmiðinu. Þeir, sem börðust með honum og undir forystu hans, gátu ætíð væntzt árangurs.

Með Ármanni er genginn heilsteyptur persónuleiki, sem við álitum eina af staðreyndum lífsins, og við áttum hlutdeild í, en átti jafnframt sterk ítök í okkur. Viðkynningin við hann var dýrmæt reynsla og um leið holl áminning um ábyrgð þá, er á okkur hvílir gagnvart landi og þjóð.

Megi minningin um Ármann Sveinsson verða íslenskum æsku- og hugsjónamönnum aflgjafi í baráttu þeirra íslenzku þjóðinni til heilla.

Friðrik Sophusson.

*Hvað er langlífi?
Lífsnautnín frjóva,
alefling andans
og athöfn þörf.
Margoft tvítugur
meira hefur lifað
svefnugum segg,
er sjötugur hjarði.*

(Jónas Hallgrímsson).

Ármann Sveinsson er látinn. Hann varð aðeins 22ja ára gamall, en markaði á skammri ævi dýpri og varanlegri spor en margir þeir, sem lengur lifa. Við hann voru bundnar glæstar vonir. Því er mikill harmur að okkur öllum kveðinn við hið sviplega fráfall hans.

Ármann hafði eldlegan áhuga á málefnum

ÁRMANN

IN MEN

þjóðar sinnar, og málefnum stúdenta, og þótt ungur væri að árum, bjó hann yfir meiri þekkingu á íslenskum þjóðmálum en flestir aðrir.

Hann barðist á mörgum vígstöðvum, bæði innan samtaka stúdenta og samtaka ungra sjálfstæðismanna. En þótt kraftar hans væru þannig margskiptir, var hann alls staðar sama driffjöðurin, og ósérhlífni hans við þau störf, sem hann tók sér fyrir hendur, var við brugðið.

Við núverandi stjórnarmenn í VÖKU, félagi lýðræðissinnaðra stúdenta, nutum þeirrar gæfu að fá Ármann Sveinsson sem okkar forystumann s.l. vor. Við tókum til starfa glaðir í bragði með brennandi hugsjónir, fullir af áhuga og eldmóði æskunnar.

Ármann var tvímælalaust okkar mestur hugsjónamaður og bjó yfir einstökum hæfileika til að laða fram þau áhugamál, sem við hinir bárum í brjósti, og koma þeim í þann búning, að þau vektu áhuga annarra. Hann birtist okkur sem harður málafylgjumaður, en maður, sem virti skoðanir andstæðinga sinna. Framkoma hans mótaðist af lipurð, drengskap og trausti til samstarfsmanna sinna. Hann var gæddur öllum þeim kostum, sem sannan foringja mega prýða.

Undir styrkri stjórn Ármanns Sveinssonar var hafinn undirbúningur að framboði VÖKU og stefnumótun vegna kosninga til Stjórnar Stúdentafélags Háskóla Íslands snemma í sumar. Þar komu forystuhæfileikar hans skýrt í ljós. Hann krafðist mikils af öðrum, en þó meira af sjálfum sér. Sigur VÖKU í þessum kosningum var að mestu hans verk.

Kunningskapur okkar Ármanns Sveinssonar hófst fyrir tæpum fimm árum síðan, er við vorum nemendur við Menntaskólann í Reykjavík. Æ síðan reyndist hann mér traustur og góður félagi, úrræðagóður, þegar ég leitaði til hans, og eindæma hjálpfús. Á samstarf okkar

SVEINSSON

ORIAM

bar aldrei skugga; fyrir því minnst ég hans með hlýhug og þökk.

Ármann Sveinsson kveikti þann áhuga í brjóstum okkar, sem með honum unnum, að seint mun slökkna. Störf hans og hugsjónir munu vera okkur sem lýsandi kyndill inn í óráðinn heim framtíðarinnar.

Skarð er fyrir skildi í fylkingum Vöku-
manna, sem seint verður fyllt.

Sævar Björn Kolbeinsson.

Fregnin af sviplegu andláti Ármanns Sveinssonar kom sem reiðarslag. Mönnum verður orðs vant við svo váleg tíðindi, en þó skal reynt að minnast hins látna örfáum fátæklegum orðum.

Margt ber til, að mönnum þykir að Ármanni Sveinssyni mikill sjónarsviptir og stórt skarð fyrir skildi höggvið. Allir væntu sér mikils af honum, enda var hann öðrum fremur til forystu og virðingar fallinn fyrir margra kosta sinna sakir. Ármann var atorkumaður, ráðdeildar og dugnaðar. Í æsku átti hann við fótarmein að stríða, en af einbeitni sinni yfirvann hann það svo, að enginn vissi, enda var hann maður ódeigur og harður af sér. Enginn var hann tilhlaupamaður eða hávaða. Ráð hans voru hverjum holl, enda maðurinn hófsamur og víðsýnn. Starfsemd hans og dug þekkja menn af félagsmálastarfi bæði í Menntaskóla og Háskóla. Sá, sem þetta ritar, minnst hans meðal annars af vetrarlöngu samstarfi í málfundafélaginu „Framtíðinni“; það eitt skal sagt, að síðan átti hann traust mitt óskipt og alla virðingu, og bárum við þó ekki gæfu til samþykkis í margri grein. Fyrir mína hönd og

annarra samstarfsmanna Ármanns frá Menntaskólaárum vil ég lýsa djúpri hryggð og söknuði eftir hann látinn.

Ungur hneigðist Ármann Sveinsson að félagslífi og stjórnmálum, enda ábyrgðar- og framkvæmdamaður að eðli, ihugull og athugull. Af öllum félagsmálaafskiptum hans vissu menn ósérhlífni og virðuleika. Hófstilling hans í málaflutningi, en festa, og virðuleg framkoma verða mönnum minnstæð, enda lét Ármann réttar leikreglur og drengskap ævinlega sitja í fyrirrúmi kappinu, og var hann þó mála-
fylgjumaður góður og sækinn. Hann var manna fyrstur að samsinna andstæðingi, lægju rök til, og var hann þó stefnuvís og staðfastur. Það varð snemma einkenni Ármanns Sveinssonar, hve óháður hann var og sjálfstæður í hugsun sinni, lítt fallinn til sendiferða fyrir aðra menn, óhvikull og djarfur að segja hug sinn. Hann stóð framarlega í fylkingu, er hreyft var nýmælum eða gagnrýni í þeim samtökum, er hann fyllti. Í hópi samherja sinna var hann meðal forystumanna og naut trausts þeirra og vinselda. En virðing og vinsældir hans náðu langt út fyrir þær raðir.

Það er álitíð fátítt með félags- og stjórnmálamönnum, en Ármann Sveinsson var skemmtilegur maður viðkynningar, ræðinn og víða heima, enda lesinn; orðheppinn og fyndinn í góðum hópi. Hann var tryggur félagi og vinur vinum sínum. Öllum þeim, er honum kynntust, verður Ármann Sveinsson hinn mesti harmdauði.

Hér hefur gerzt hinn hryggilegasti atburður, er slíkur kostamaður er kvaddur á braut í blóma lífs síns frá óloknu dagsverki, en með mikil störf og ef til vill stórvirki í vændum. Hér komu nornir seið sínum niður, þar sem sízt skyldi. En svo er oft um hina beztu drengi og mikilmenni, að þeim verður skammra daga auðið. Áss hinn almáttki kaus sér val hinna vöskustu drengja að fylla lið sitt að Valhöllu. Harmurinn er þeirra, er eftir sitja. En þó er það lán að hafa átt þess kost að eiga daga og stundir með slíkum mönnum, og öllum verða þeir seingleymdir.

Mér verður orðs vant, en vil þó votta ungri ekkju Ármanns Sveinssonar harm minn og samúð og skyldfólki öllu. Þar er fyrir margra munn mælt. Og sé lífs að leita handan landa-
mæra, þá á slíkur maður sér góða heimvon.

Jón Sigurðsson.

Kveðja frá stjórn VÖKU, félags lýðræðissinnaðra stúdenta

Það er svo oft, sem við stöndum magnvana af hryggð, svo oft, sem við skiljum ekki dóm örlaganna. Þó verður hryggðin aldrei sárari en þegar ungir menn falla í blóma lífs síns. Á slíkum stundum skortir orð til að lýsa hugsunum okkar.

Pannig fór öllum, er fregnin um lát Ármanns Sveinssonar stud. jur. barst s.l. sunnudag.

VAKA, félag lýðræðissinnaðra stúdenta, á eftir að sjá einum dugmesta leiðtoga sínum. Jafnskjótt og Ármann Sveinsson hóf nám við Háskóla Íslands, fyllti hann flokk þeirra stúdenta, er fylgja VÖKU að málum. Hann varð strax einn af helztu foringjum félagsins og vann af eldlegum áhuga fyrir hugsjónum þeim, er hann vildi gera að veruleika. Hann átti sæti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands fyrir hönd VÖKU s.l. vetur, og enn fremur átti hann sæti í Stúdentaráði Háskóla Íslands sem fulltrúi deildar sinnar. Formaður VÖKU var hann einróma kjörinn s.l. vor. Af fádæma dugnaði og ósérhlífni vann hann að þátttöku VÖKU í kosningum til stjórnar Stúdentafélags Háskóla Íslands í haust, og sá sigur, sem þar vannst, er honum mest að þakka.

Ármann Sveinsson var ræðumaður góður. Hann var rökfastur og einarður í öllum málflutningi, en drenglundaður. Gaspur og óþarfa málatilbúnaður var honum lítt að skapi, heldur rök. Var hann manna bezt búinn að beita þeim vopnum tungunnar að sigur ynnist. Jafnframt var hann fús til sátta og vildi þá frekar gefa eftir og ná samkomulagi heldur en spilla friði með ósvinnum aðgerðum.

Í dag verður til moldar borinn einn af foringjum ungra manna á Íslandi. Hann bar í brjósti heitar hugsjónir um velferð þjóðar sinnar, sérstaklega var honum annnt um málstað stúdenta og vöxt og viðgang Háskóla Íslands.

VAKA, félag lýðræðissinnaðra stúdenta, kveður klökkum huga leiðtoga sinn. Félagsmenn munu æ minnst hans og kappkosta að halda á lofti merki hugsjóna hans.

Stjórn VÖKU sendir Helgu Kjaran, ekkju Ármanns Sveinssonar og syni þeirra, Birgi, svo og öðrum ættingjum hugheilar samúðarkveðjur í sorg þeirra.

UNGA FÓLKID OG FRAMTÍÐIN *

Herbert Guðmundsson ritstjóri:

STERKARI STJÓRNARHÆTTIR — EIN FORSENDA FRAMFARA

Herbert Guðmundsson.

Á síðustu árum hefur það almennt verið að renna upp fyrir okkur Íslendingum, að atvinnulíf okkar er allt of fábrotið og einhæft, til þess að binda meg við það hjartari vonir um stöðugar framfarir og batnandi lífskjör. Augu okkar hafa opnast fyrir því, að við verðum að gera viðtækar ráðstafanir til að gera atvinnulífið fjölbreyttara og ráðast í stórfellda uppbyggingu á nýjum sviðum. Hvort tveggja í senn er forsenda efnahagslegs sjálfstæðis okkar og alhliða framfara hjá ört vaxandi þjóð.

Það hefur hins vegar minna verið rætt um sjálfan grundvöll þess þjóðfélags, sem við höfum með okkur, sjálfa stjórnarhættina, sem aftur eru forsenda þess, að okkur auðnist að byggja upp atvinnulífið og annað líf í landinu. Og þó hafa umræður um þetta efni orðið æ háværari nú um skamma hríð.

Skoðun mín er sú, að okkur sé nauðugur einn kostur, að taka alla stjórnarhættina til gagngerðrar endurskoðunar með umbætur fyrir augum, ef okkur á að takast að fást með árangri

Ármann Sveinsson stud. jur. látinn

Einn af virkustu og efnilegustu félögum okkar í samtökum ungra Sjálfstæðismanna, Ármann Sveinsson lögfræðinemi, er látinn. Hann lézt á sunnudagsmorgun er var, úr heilablóðfalli, aðeins 22 ára gamall.

Eftirlifandi kona Ármanns er Helga Kjaran (Birgis Kjaran), en sonur þeirra, Birgir, var skírður á laugardaginn.

Ármann var sonur þeirra Sveins Sveinssonar múrara og Margrétar Eggertsdóttur.

Ármann Sveinsson tók mikinn þátt í félagsmálum í Menntaskólanum í Reykjavík, var formaður Framtíðarinnar við mikinn orðstír í Háskóla Íslands, se n formaður Vöku og í Stúdentaráði, í samtökum ungra Sjálfstæðismanna í Reykjavík og sem framkvæmdastjóri SUS, en í því starf vann hann mikið úti á landi að félagsmálum ungra Sjálfstæðismanna.

Ármann Sveinsson skar sig úr fjóðanum fyrir margra hluta sakir. Hann var búinn góðum gáfum, einlægni og þróðmennsku. Öll framkoma hans mótaðist af þessu og vönduðu og vel fluttu máli. Hann er okkur ungum Sjálfstæðismönnum, sem kynntumst honum flestir, mikill harmdaði, og leyfi ég mér fyrir okkar hönd, að votta þeim Helgu, Birgi og forældrum Ármanns og tengdaforældrum, svo og öðrum nákönum, okkar dýpstu og einlaugu samúð.

Herbert Guðmundsson.

við uppbyggingarverkefnið í þjóðlífinu yfirleitt.

Ég á sérstaklega við það, að nauðsynlegt er að laga stjórnarkerfið að ákveðinni byggðastefnu, stefnu, sem stuðlar að eðlilegri byggðapróun með tilliti til nauðsynlegrar og hagkvæmrar nýtingar á auðlindum lands og sjávar annars vegar og viðráðanlegum þjónusturekstri hins vegar. Hvort tveggja ber að sama brunn. Við verðum að byggja landið til að geta nýtt auðlindirnar og hæfileg hlutföll í byggingu þess eru nauðsynleg kostnaðarins vegna. Betrubættir stjórnarhættir og ákveðin byggðastefna miðuð við þetta, eru því önnur forsenda alhliða framfara og slík stoð, sem skjóta verður undir atvinnuuppbygginguna.

Byggðastefnan

Sú byggðastefna, sem okkur er mikilvægt að byggja upp og framkvæma, felst fyrst og fremst í því, að skipta landinu í byggðasvæði, þéttbýli og strjálbýli annars vegar og strjálbýlissvæðin með byggðakjörnum hins vegar, og að leggja mismunandi áherzlu á uppbygginguna, eftir því, hvar hún er æskilegust til að nýta sem best auðlindirnar og vegna kostnaðarins.

Þessi stefna er tímabær og nauðsynleg nú, eins og víðurkennir hefur verið með því, að hefja verulegan undirbúning að mótun hennar. En betur má ef duga skal, málku betur.

Við höfum náð því takmarki, að reisa höfuðborg með miðstöðvum viðskipta-, athafna- og menningarlífs. Þetta hefur verið gert með því, að örfa aðflutning fólks þangað á ýmsum forsendum. Nú er svo komið, að borgarsvæðið hefur enga þörf á aðflutningi. Og ekki aðeins það. Allur verulegur aðflutningur skapar beinlínis mangs konar fjárhagsleg vandamál fyrir borgarsvæðið, eftir að

það hefur náð þessari stærð, um leið og það dregur í vaxandi mæli bein úr nefi strjálbýlisins. Það er því sameiginlegt hagsmunamál þéttbýlis og strjálbýlis, að breytt verði um stefnu í byggðamálunum.

Þá þarf að efla byggðakjarna í strjálbýlinu, sem verði þess megnugir að leppa í einhverjum mæli við höfuðborgarsvæðið í sköpun lífskjara, bæði efnahags- og menningarlegra. Og tvímæla laust er æskilegast að stefna smátt og smátt að myndun nýrra borga, byrja á einni sérstaklega og halda síðan áfram jafnhliða og koll af kolli á öðrum.

Lífsaðstaðan ræður búsetu manna öðru fremur. Þess vegna er það uppbygging hennar í strjálbýlinu í náinni framtíð, sem hvað mest veltur á um afstöðu okkar Íslendinga til að efla og byggja upp umfangsmikið atvinnulíf af eigin rammleik. En eins og ég hef þegar tekið fram, er það svo aftur forsenda alhliða framfara.

Framkvæmd

Mktun og framkvæmd slíkrar byggðastefnu, sem hér hefur verið gerð nokkur grein fyrir, er slíkt nýmæli, að ekki verður notast við þann gamla stakk stjórnarhátanna, sem við höfum gengið í undanfarna áratugi.

Reykjavík og seinna nágrenna-byggðarlög hennar hafa sem ein heild verið nokkurs konar ríki í ríkinu. Sterk sjálfstjórn hefur verið þungamiðjan.

Þetta leiðir hugann að því, að efla þurfi sjálfstjórn strjálbýlisins. Mér sýnist það grundvallaratriði.

Nú hef ég reynt að gera mér nokkra grein fyrir því, hvernig það mætti verða með sem beztum árangri. Niðurstaðan er sú, að eðlilegast verði, að breyta í senn sveitarfélagaskipan og umdæmaskipan, stækka sveitarfélög in og gera núverandi strjálbýlis-

kjördæmi að stórum undæmum með mjög verulegri sameiginlegri sjálfstjórn samtaka sveitarfélaganna. En í þessa átt stefnir einmætt með þeim samtökum sveitarfélaganna, sem nú eru að vinna sér brautangengi, eins og á Austurlandi. Þessa þróun á að viðurkenna. Ég tel eindregið, að saman fari hagkvæmni í embættisrekstri ríkisins og stóruknir möguleikar sveitarfélaganna á öllum sviðum með myndun slíkra undæma.

Nátengd þessu er svo umboðsmennska alþingismanna, sem gera þarf lífrænna og öflugra afl. Og það er tiltökulega auðvelt innan þessa ramma umdæmaskipunar og samtaka sveitarfélaganna. Umdæmunum, þ.e. núverandi kjördæmum, á að skipta upp í einmenningskjördæmi með sem jöfnustum kjösendafjölda, þó þannig, að kjösendur í strjálbýlinu hafi nokkru meiri rétt en kjösendur í þéttbýli. Með þessu fengist bein kosning alþingismanna, sem nú er aðeins um að ræða í litlum mæli, og jafnframt hældist sá kostur núverandi kjördæmaskipunar, að alþingismönnum yrði gert að vinna saman að sameiginlegum mállefnum kjördæma sinna innan umdæmanna. En að auki myndi þessi kjördæmaskipun að öllum líkindum

leiða til sterkari stjórnar í landinu á hverjum tíma.

Tillögur minar eru því eftirfarandi:

- 1) Núverandi kjördæmi verði gerð að stórum lögsagnarumdæmum.
- 2) Sveitarfélögin verði eflað með sameiningu í stærri sveitarfélög og með sameiginlegri, sterkri sjálfstjórn innan umdæmanna.
- 3) Umdæmunum verði skipt í einmenningskjördæmi með sameiginlegum skyldum við umdæmin.
- 4) Ákveðin byggðastefna verði mótuð og framkvæmd.

Öll þessi atriði eru að minnum dómi samantengd og gæta eins staðið í annarri eða öfugri röð. Það skiptir ekki máli. Aðalatriðið er, að þessar tillögur, sem ég get ekki eignað mér að öðru en samantektinni, verði ræddar og lagðar, ásamt öðrum, til grundvallar umbótum í stjórna.háttum okkar og velferð þjóðarinnar, sem vissulega kemur ekki af sjálfri sér.

FÉLAGSMÁLANÁMSKEIÐ

Æskulýðsráð Akureyrar stendur nú fyrir félagsmálanámskeiði, sem haldið er í Gagnfræðaskólanum á mánudagskvöldum. Þar er fjallað um hvers konar framkvæmd funda, svo og ræðumennsku, félagsmál almennt og loks verður félögum ungra stjórn málamanna gefinn kostur á að leiða saman hesta sína eitt kvöld til kynningar og viðræðna.

Þetta námskeið er einkum ætlað þeim, sem starfa að félagsmálum á Akureyri og í nágrenni,

jafnt pólitískum og ópólitískum og ekki sízt félagsmálum iþróttafólksins. Meðal þeirra, sem leiðbeina á námskeiðinu, verður Hermann Guðmundsson, framkvæmdastjóri ÍSÍ.

Það er ástæða til þess, að láta ekki þetta tækifæri ganga sér úr greipum, og því er ungt fólk eindregið hvatt til að nota sér það. Námskeiðið verður næst á mánudagskvöldið og hefst kl. 20.30. Þátttaka er ókeypis og öllum heimil.

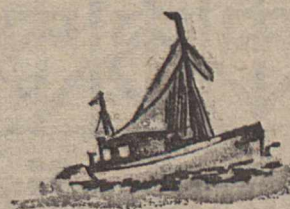
GAMLA GÓÐA MERKIÐ

Landbúnaðarstígvél

Sjóstígvél, — fullhá, ofanálímd

Kvenstígvél

Fyrir öll framleiðslustörf og til allra daglegra nota:

KARLMANNA-, KVEN- og BARNASTÍGVÉL — Sænsk gæðavara

Einkaumboð: JÓN BERGSSON HF., Laugavegi 178, Reykjavík

MINNING:

Ármann Sveinsson, stud. jur.

Ármann Sveinsson, F. 14. 4.
1946. D. 10. 1. 1968.

Í dag verður til moldar borinn Ármann Sveinsson lagamenninn. Fregnin um sviplegt fráfall hans 10. nóvember síðastliðinn kom sem reiðarslag yfir alla stúdenta við Háskóla Íslands og þá einnig okkur, sem völdumst ásamt honum á síðasta hausti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands. Þar áttum við því láni að fagna að starfa með honum og kynnast mætavel. Þegar starfstímabilið var á enda nú í haust, vorum við þess fullviss að þau kynni ættu eftir að endast lengi og verða jafnvel enn betri. Við trúðum því, að stúdentar ættu eftir að njóta góðs af kröftum hans og áhuga á málefnum stúdenta, lands og þjóðar. Við sjáum nú á bak honum, snögglega og óvænt, og okkur setur hljóða.

Í félagsstarfi kunna skoðanir stundum að verða skiptar um stefnu og starf. Svo var og í félagi okkar. En leiðina að því eftirsóknarverða marki að efla samstöðu stúdenta og áhrif, þeim sjálfum og þjóðinni til heilla, vildum við öll fara, — og ekki sízt hann. Hann fylgdi hugsjónum sínum og skoðunum fast fram. En drengskapar — mesti kosturinn í hans fari leiddi hann ávallt fyrst á braut samkomulags og skilnings á viðhorfum annarra. Þessum eigin leika gæddur vann hann hug og hjarta allra þeirra, sem með honum störfuðu.

Af þessum sökum valdist hann á stuttri ævi til fjölda trúnaðarstarfa. Meðal annars var hann forseti Framtíðarinnar, málfundafélags Menntaskólans í Reykjavík. Í Háskóla Íslands átti hann sæti í stúdentaráði og var starfandi formaður Vöku, félags lýðræðissinnaðara stúdenta. Hann átti sæti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands síðastliðinn vetur og vann að aukni að öðrum verkefnum á vegum félagsins. Öll þessi störf voru leyst af hendi með þeim þrótti og þróði, er jafnan einkenndi hann. Drengskapur hans

og störf öll skapa honum minnisvarða, sem ekki mun ríða í ólgusjó tímans.

Eftirlifandi eiginkonu hans, Helgu Kjara, og ungum syni þeirra, Birgi, vottum við dýpstu samúð okkar. Við horfum til baka með þakklæti í huga.

Stúdentar syrgja af heilum hug.

Starfsmenn í stjórn S.F.H.I.
1967—1968.

Kveðja frá Stúdentaráðinu.

Maðurinn með ljáinn hefur skyndilega höggvið skarð í raðir íslenskra stúdenta. Það skarð stendur „ófullt og opið“ eins og forðum var sagt.

ÁRMANN Sveinsson var kjörinn í stúdentaráð á síðastliðnu vori. Það er fremur sjaldgæft að nýliðar í stúdentaráði láti mikið til sín taka á fyrstu fundum hvers starfsárs, en þegar á fyrsta fundi í vor varð öllum ljóst, að stúdentaráði hafði bætzt öflugur og áhugasamur liðsmaður þar sem Ármann Sveinsson var. Af honum stóð hressandi gustur, og aldrei var nein lognmolla eða deyfð í kringum hann. Hann lét flest mál til sín taka, sem ráðið fjallaði um, og var jafnan dugmikill málafylgjumaður. Hann lagði sig ávallt fram um að kynna sér og kanna öll mál sem bezt. Ekkert var honum fjær skapi en að mál væru afgreidd af fljótfærni eða keyrð í gegn með einhverju forgangshraði. Hann vildi athuga allt gaumgæflega og dæmji aldrei neitt fyrirfram sjálfsagt eða óhæft. Allt skyldi vegð og metið og fullkomins lýðræðis gætt. Skoðanabræður hans litu því til hans sem leiðtoga og forystumanns, og þeir, sem höfðu laðrar skoðanir, virtu hann vegna dugnaðar hans og ósérhlífnar, en þó fyrst og fremst vegna þess, að þeir fundu, að hugur fylgdi alltaf máli og Ármann var sannur og heill í sínum málflutningi. Íslenskir stúdentar og íslenskt þjóðfélag þarf einmitt á slík-

Ármann Sveinsson.

um liðsmönnum að halda, og þess vegna er missrúnn svo tilfinnanlegur. Stúdentaráð Háskóla Íslands minntist því Ármanns Sveinssonar með söknuði, hlýhug og þökk fyrir vel unnin störf í þágu íslenskra stúdenta og sendir ástvinum hans innlegar samúðarkveðjur.

Ármann Sveinsson stud. jur. er látinn aðeins 22ja ára gamall. Það voru ótrúleg tíðindi, sem okkur, vinum og skólasystkinum Ármanns Sveinssonar, bárust til eyrna á mánudagsmorguninn enda mun óhætt að fullyrða, að margir hafi þeir verið, sem neituðu að trúa þessari válegu fregni. En hversu bitur, sem sannleikurinn kann að vera, verður honum ekki mótmælt.

Með andláti Ármanns Sveinssonar er stórt skarð höggvið í hóp okkar, sem útskrifuðumst úr Menntaskólanum í Reykjavík vorið 1966. Þetta skarð verður ekki fyllt.

Fyrir um það bil viku hitti ég Ármann vin minn Sveinsson glaðan og kátan á göngum háskólans og tók í hönd hans. Ekkert var þá fjær huga mínum en sú miskunnarlaus staðreynd, að þessi dugmikli ungi maður væri svo nærri landamærum lífs og dauða.

Hann lézt skyndilega aðfaranótt sunnudags 10. þ. m. af völdum heilablóðfalls. Fyrirvaralaust hvarf hann af þessum heimi, en minningin um hann lifir, minning um góðan dreng.

Á menntaskólaárunum var Ármann einhver traustasti forustu- maður í félagslífi nemenda. — Gegndi hann margs konar trúnaðarstörfum í menntaskólanum og var forseti Framtíðarinnar, málfundafélags menntaskólans um skeið. Þegar í háskólann kom, hélt Ármann Sveinsson áfram þátttöku og forustu í félagsmálum. Hann átti sæti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands síðastliðin starfsár, og einnig átti hann sæti í stúdentaráði. Á síðastliðnu vori var hann kjörinn formaður Vöku, félags lýðræðissinnaðara stúdenta.

Á sama tíma og Ármann Sveinsson gegndi hinum ýmsu trúnaðarstörfum bæði í menntaskólanum og háskólanum, tók hann mikinn og virkan þátt í félagsstarfi innan þeirra stjórnmálasamtaka, sem hann fylgdi að málum, samtökum ungra sjálfstæðismanna og Sjálfstæðisflokknnum.

Ég vil fullyrða, að Ármann Sveinsson var einn glæsilegasti fulltrúi ungu kynslóðarinnar í landinu. Hann sannaði það ungur.

Við Ármann vorum sinn hvorrar skoðunar í stjórnmálum, hvað við kemur grundvallarhugmyndum; hann var sjálfstæðismaður, en ég jafnaðarmaður. Þrátt fyrir skoðanamun okkar vorum við gjarnan sammála í sumum málum, en deildum í öðrum. Ármann hélt skoðunum sínum óhikað fram, þó að hann vissi, að viðmælandi væri á öndverðum meiði. Ég held, að Ármann hafi ætíð haldið skoðunum sínum þannig fram, að þær hafi ekki farið milli mála. Þær voru skýrar og fastmótaðar. Þess vegna varð hann víðast foringi, þar sem hann fór. Ekki efast ég um, að svo hefði orðið áfram, hefði hann ekki verið kallaður á brott svo snemma sem raun varð á. Ég mun ætíð minnast hins hugrúða pilts, Ármanns Sveinssonar með virðingu. Þó að hann yrði ekki langlífur, skilur Ármann Sveinsson eftir skýr spor, sem ekki verða afmáð. — Minning hans lifir.

Fyrir hönd Stúdentafélags jafnaðarmanna, svo og persónulega, vil ég flytja Helgu Kjara, eiginkonu Ármanns, syni þeirra ungum og vandamönnum hugheilar samúðarkveðjur.

Helgi E. Helgason.

NATÓ-LÖNDIN VEITA ÍSLANDI STYRK?

Brüssel — B.Gr.

Þingmannasamband Atlantshafsbandalagsins hefur setið á fundum alla þessa viku. Í fyrradag, þriðjudag, var í stjórnmálanefnd þingsins flutt tillaga um það að skora á Atlantshafsbandalagsríkin að aðstoða Íslendinga við að styrkja efnahagslíf sitt og fjölga undirstöðum þess. Aðalflutningsmaður tillögunnar er formaður brezku sendinefndarinnar, Edwards, sem er þingmaður Verkamannaflokksins.

Edwards er nákunnugur málum á Íslandi. Hann var mjög hlynntur Íslendingum í landhelgisdeilunni og kom þá til Íslands. Nú sagði hann í ræðu í stjórnmálanefndinni, að Íslendingar hefðu orðið fyrir alveg óvenjulegum áföllum, og nú ætti Atlantshafsbandalagið að sýna, að það hefði áhuga á einhverju öðru en her málum og hjálpa Íslendingum til að tryggja efnahag sinni í framtíðinni.

Auk Edwards voru formenn þýzku og kandísku sendinefndanna flutningsmenn að tillögunni.

Íslenska sendinefndin tók tillögunni vel og þakkaði þann áhuga, sem fram kemur í henni á vandamálum Íslendinga.

Tillagan hefur fengið mjög góðar undirtektir á þinginu og er sérstaklega áberandi, að þeir

þingmenn frá ýmsum löndum, sem komið hafa til Íslands á undanförunum árum, skilja vandamál okkar og vilja hjálpa til við að finna fram tíðarlausn á þeim.

Tillagan hefur þegar verið samþykkt á þinginu í heild í dag. föstudag.

OSLÓ 14.11. (ntb). Dómsmálaráðherra Noregs, Elisabeth Schweigaard, skýrði frá því í umræðum á norska stórþinginu í dag, að ákveðið væri að Olsóarlögreglan fengi á næstunni tvö hundruð skot held vesti til afnota við störf sín. Ofbeldisverknaðir verða nú æ fyrirferðar meiri í annálum norsku lögreglunnar og því var til þessa ráðs gripið.

Þökkum alla vinsemd

gjafir og heillaóskir á 50 ára afmæli voru 20. október

1968.

SJÓVÁTRYGGINGARFÉLAG ÍSLANDS H.F.

Ármann Sveinsson stud. jur. — Minning

Fæddur 14. apríl 1946

Dáinn 10. nóvember 1968.

Hann Ármann er látinn. Fregnin kom sem reiðarslag. Hvernig gat það verið, að svo ungur maður í blóma lífs síns, þegar björt og glæsileg framtíð blasir við, er kvaddur á brott. Maður, sem er flestum ungum mönnum fyrirmynd um drengskap og háttþrýði. — Þessi spurning kom fram í huga minn, þegar mér barst sú sorgarfregn s.l. sunnudagsmorgun, að minn beztu vinur, Ármann Sveinsson, væri látinn. Ármann hékk heila-blóðfall að heimili sínu aðfaranótt sunnudags og lézt nokkrum klukkustundum síðar á Borgarspítalanum. Nokkru áður en hann veiktist, hafði hann dvalið í vinahópi, kátur og hress að venju og kenndi sér þá einskis meins. En örlögunum fær enginn breytt, ungir sem aldnir verða að hlýða kallinu þegar það kemur.

Ármann Sveinsson var fæddur í Reykjavík 14. apríl 1946 og var því aðeins 22ja ára gamall er hann lézt. Hann var sonur hjónanna Margrétar Lilju Eggertsdóttur og Sveins Sveinssonar múrara, og var elstur fjögurra barna þeirra.

Strax í barnaskóla komu náms hæfileikar hans í ljós, enda var hann alla tíð í röð efstu nemenda. Stærðfræði og íslenska voru honum þó sérstaklega hugleikin. Mér er það minnstætt, að strax sex ára gamall hafði hann gaman af tölum og var farinn að glíma við reikningsþrautir. Ármann hafði stálminni og las mikið og um fermingu var hann farinn að safna bókum og tímaritum.

Ármann var mörgum góðum eiginleikum gæddur, en félagsþroski og starfsgleði voru með eindæmum. Ungur tók hann virkan þátt í starfi barnastúkunnar Unnur og alla tíð var hann bindindismaður. Fjögur ár var hann virkur félagi í skáta-hreyfingunni og starfaði mikið í nemendafélagi Gagnfræðaskóla Austurbæjar. Að landsprófi loknu settist hann í Menntaskólann í Reykjavík, þar sem hann lauk stúdentsprófi vorið 1966. Í menntaskólanum var hann m.a. forseti Framtíðarinnar. Haustið 1966 innritaðist Ármann í laga-deild Háskóla Íslands og eftir 2ja ára nám þar var hann orðinn einn af helztu forystumönnum stúdenta. Hann átti sæti í stjórn Stúdéntafélags Háskóla Íslands, sat í Stúdentaráði og var formaður Vöku, félags lýðræðis-sinnaðra stúdenta, er hann lézt.

Ármann Sveinsson skipaði sér ungur undir merki Sjálfstæðis-flokksins. 16 ára gamall gerðist hann félagi í Heimdalli og átti sæti í stjórn þess félags 1966—1967. Var hann framkvæmdastjóri Sambands ungra sjálfstæðismanna um tíma og gegndi auk þess fjölmörgum trúnaðarstöfum, bæði fyrir Samband ungra sjálfstæðismanna og Heimdall. Áhugi Ármanns á þjóðfélagsmálum var mikill og ekki takmarkaður við neitt eitt svið. Í málflutningi var Ármann rökfastur og ákveðinn. Hann var mikill baráttumaður, en alltaf af drengskap. Hann naut mikils trausts félaga sinna og gekk að öllum verkefnum með dugnaði og atorku.

Ég hika ekki við að segja, að laugardagurinn 19. ágúst 1967 hafi verið mesti sólskinsdagurinn í lífi Ármanns. Þá kvæntist hann Helgu Kjarran, dóttur hjónanna Sveinbjargar og Birgis Kjarrans, hugljúfri og greindri stúlku. Af samheldni og alúð byggðu þau upp fallett heimili að Ásvalla-götu 4. 12. júní 1968 var annar stór hamingjudagur í lífi Ármanns. Þá eignuðust þau son, Birgi, sem skírður var sl. laug-

ardag. Pabbastrákur, eins og Ármann kallaði hann alltaf, var augasteinninn hans og í hvert skipti sem hann minntist á son sinn, var sem andlit hans ljóm-aði af gleði og lífshamingju.

Nú, þegar leiðir okkar skilja, er mér efst í huga þakklæti til Ármanns fyrir margar ógleymanlegar stundir allt frá því að við kynntumst fyrir rúmum 18 árum.

Ég votta foreldrum og tengdaforeldrum Ármanns, svo og öðrum ástvinum innilegustu samúð, sérstaklega þó þér, Helga mín og syni þínum, í þungbærmissi og bið Guð að gefa þér styrk í sorgum þínum. Í hugum okkar allra lifa fagrar minningar um góðan dreng.

Pétur Sveinbjarnarson.

HINN 10. nóvember sl. var í raðir íslenzkra æskumanna höggvið skarð, sem aldrei verður að fullu bætt. Þá var kallaður frá okkur vaskasti baráttumaðurinn og einn sannasti drengurinn úr okkar hópi.

Ármann Sveinsson var hugsjónamaður, sem með hugsjónum sínum og athafnaþrá gleddi umhverfi sitt lífi. Um hann lék jafnan ferskur blær og stundum stormsveipir, eins og oft vill verða um menn, sem eru fastir fyrir og kaupa ekki fylgi á kostnað hugsjóna sinna. Hann var afburða vinsæll í vinahópi og virtur af andstæðingum.

Jafnframt því að eiga glæstar hugsjónir var Ármann raunsær baráttumaður, sem var ákveðinn í því að gera hugsjónir sínar að veruleika. Vandaður undirbúningur, auk staðgöðrar þekkingar á íslenskum hagsmunum og þjóðlífi, var ávallt grundvöllur undir baráttu hans fyrir bættu þjóðfélagi. Hann var sívinnandi og óþreytandi og missti aldrei sjónar af markmiðinu. Þeir, sem börðust með honum og undir forystu hans, gátu ætíð vænt árangurs.

Með Ármanni er genginn heilsteypur persónuleiki, sem við álitum eina af staðreyndum lífsins, og við áttum hlutdeild í, en átti jafnframt sterk ítök í okkur. Viðkyrningin við hann var dýrmat reynsla og um leið holl áminning um ábyrgð þá, er á okkur hvílir gagnvart landi og þjóð.

Megi minningin um Ármann Sveinsson verða íslenskum æsku- og hugsjónamönnum aflgjafi í baráttu þeirra íslensku þjóðinni til heilla.

Friðrik Sophusson.

Í ANNAD skipti hefur mér eigi brugðið meira, en þegar mér barst andlátfrétt vinar okkar Ármanns, sunnudagsmorgun síðasta — það var dapur morgun og dimmur, og aðeins örlitillími liðinn síðan Ármann ásamt fleiri góðum vinum hafði yfirgefið heimili mitt — kvætt á stéttinni fyrir framan húsið af sínum alkuinna hressileik. — Sárt tekur mér nú að hugsa til þessara síðustu kveðju, en ofarlega í huga mínum er samt þakklæti fyrir að hafa étt þess kost að eiga með honum nokkrar síðustu stundirnar í góðra vina hópi, þar sem hann var hrókur alls fagnaðar og hélt merkinu hátt á lofti allt til hins síðasta.

Störf og áhugamál okkar Ármanns Sveinssonar hafa verulega legið saman undanfarin ár, og á þeim tíma hefur mér lært að skilja betur og betur hverja afbragðskosti hann hafði til að bera. Sagt er, að fátt sé orðið um hugsjónamenn — Ármann Sveinsson jafnaðist á við þá marga. Engum hefi ég kynnt, sem jafn einarðlega hélt merkinu alltaf hátt á lofti. Í því sambandi eigum við vinir hans marg-

ar ógleymanlegar myndir — ein er mér þó minnstæðust á miðjum Sprengisandi, umkringdir stórbrotinni fjalla- og jöklasýn — það var umgjörð sem hæfði tæpitungulausum málflutningi hans og einlægum en skeleggum hugsjónum.

Kæri vinur Ármann.

Þótt við kveðjum þig nú í hinna sinn, og á okkur sæki tömleiki og söknuður, er mér þó ljóst, að sít væri það að þínu skapi, að við sem eftir erum mættum ekki til þín hugsa án þess að okkur sækti dapurleiki. Nú er það okkar að sýna þann styrk, sem þú ávallt sýndir. — Þú ert farinn, og við munum því

hér eftir reka dapurleikann á dyr og minnast þín með þakklæti og gleði yfir því að leiðir skyldu þó liggja saman, þó stutta stund væri.

Ragnar Kjartansson.

ÁRMANN Sveinsson, stud. jur., lézt hinn 10. nóvember síðastliðinn, 22ja ára að aldri. Hann var í stúdentahópnum, sem kvæddi Menntaskólann í Reykjavík vorið 1966. Þá var bjart framundan. Það var vor og margar hugsjónir og glæstir framtíðardraumar fæddust.

Enginn, sem til Ármanns þekkti, hvort sem hann hafði verið samvistum við hann daglega í nokkur ár eins og við bekkjarbræður hans, eða hafði haft ávæning af því, sem hann lagði af mörkum í félagslegu starfi skólans, efaðist um, að hann yrði í þeim hópi, sem hæst klifi og stærst afrek ynni. Ármann var sjálfskipaður í forystusveit sakir afburða skarp-skyggni, atorku og drengskapar. Hann hafði svo skýrar meginreglur og svo jákvæð lífsviðhorf, að menn fundu, að öllum málum var vel borgið í hans höndum. Það var ein af staðreyndum lífsins, að Ármann væri á sínum stað, sinni sínum verkefnum og sakti á brattann.

Einn úlfgráa haustmorgun berst sú frétt, að honum hafi ekki verið lengri lífdagur ætlaðir. Það þarf meiri lífsreynslu og meira umburðarlyndi gagnvart máttarvöldum þessa heims en ungum mönnum er einatt gefið til að skilja svona ráðslög.

Hvers vegna er foreldrum, eiginkonu og ungum syni bökuð slík song?

Hvers vegna er ung kynslóð á Íslandi svipt einu sínu helzta leiðtogaefni, þegar óleyst vandamál eru á hverju leiti? Við eigum engin svör og engin orð, sem einhvers megna til huggum. Við viljum aðeins minna á orð skáldsins:

„En meðan árin þreyta hjörtu hinna, sem horfðu eftir þér í sárum

trega, þá blómgast enn, og blómgast ævinlega, þitt hjarta vor í hugum vina þinna.

Og skín ei ljúfast ævi þeirra yfir, sem ung á morgni lífsins staðar nemur, og eilíflega, óháð því, sem kemur, í æsku sinnar tignu fegurð lifir?

Sem sjálfur drottinn mildum lófum lyki um lífsins perlu í gullnu augnabliki“.

Við vottum foreldrum Ármanns og systkinum, tengdaforeldrum og öðrum aðstandendum, en þó sérstaklega eiginkonu hans og ungum syni, okkar innilegustu og dýpstu samúð.

Guð blessi minningu hans.

Bekktarbræður úr

Menntaskólanum í Reykjavík.

KVEÐJA FRÁ VÖKU.

ÞAD er svo oft, sem við stöndum magnvana af hryggð, svo oft, sem við skiljum ekki dóm örlaganna. Þó verður hryggðin aldrei sárari en þegar ungir menn falla í blóma lífs síns. Á stíkkum stundum skortir orð til að lýsa hugsunum okkar.

Þannig fór öllum, er fregnin um lát Ármanns Sveinssonar stud. jur. barst s.l. sunnudag.

Vaka, félag lýðræðissinnaðra stúdenta, á eftir að sjá einum dugmesta leiðtoga sínum. Jafn-skjótt og Ármann Sveinsson hóf nám við Háskóla Íslands, fyllti hann flokk þeirra stúdenta, er fylgja Vöku að málum. Hann varð strax einn af helztu foringjum félagsins og vann af eldilegum áhuga fyrir hugsjónum þeim, er hann vildi gera að veruleika. Hann átti sæti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands fyrir hönd Vöku sl. vetur, og ennfreður átti hann sæti í Stúdentaráði Háskóla Íslands sem fulltrúi deildar sinnar. Formaður Vöku var hann einróma kjörinn sl. vor. Af fádæma dugnaði og ósérhlífni vann hann að þátttöku Vöku í kosningum til stjórna Stúdentafélags Háskóla Íslands í haust. og sá sigur, sem þar vannst, er honum mest að þakka.

Ármann Sveinsson var ræðumaður góður. Hann var rökfastur og einarður í öllum málflutningi, en drenglundadur. Gaspar og óþarfa málalíðunadur var honum lítt að skapi, heldur rök. Var hann manna beztu búinn að beita þeim vopnum tungunnar að sigur ynnist. Jafnframt var hann fús til sátta og vildi þá frekar gefa eftir og ná samkomulagi heldur en spilla friði með ósvinn um aðgerðum.

Í dag verður til moldar borinn einn af foringjum ungra manna á Íslandi. Hann bar í brjósti heitar hugsjónir um velferð þjóðar sinnar, sérstaklega var honum annað um málstað stúdenta og vöxt og viðgang Háskóla Íslands.

Vaka, félag lýðræðissinnaðra stúdenta, kveður klökkum huga leiðtoga sinn. Félagsmenn munu æ minnast hans og kappkosta að halda á lofti merki hugsjóna hans.

Stjórn Vöku sendir Helgu Kjarran, ekkju Ármanns Sveinssonar, og syni þeirra, Birgi, svo og öðrum ættingjum, hugheillar samúðarkveðjur í song þeirra.

Haraldur Blöndal.

KVEÐJA FRÁ STÚDENTARÁÐI HÁSKÓLA ÍSLANDS

MAÐURINN með ljáinn hefur skyndilega höggvið skarð í raðir íslenzkra stúdenta. Það skarð stendur „öfullt og opið“ eins og forðum var sagt.

Ármann Sveinsson var kjörinn í Stúdentaráð á síðastliðnu vori. Það er fremur sjáldgæft, að nýliðar í Stúdentaráði láti mikið til sín taka á fyrstu fundum

hvers starfsárs, en þegar á fyrsta fundi í vor varð öllum ljóst, að Stúdentaráði hafði bætt öflugur og áhugasamur liðsmaður þar sem Ármann Sveinsson var. Af honum stóð hressandi gustur, og aldrei var nein lognmolla eða deyfð í krínigum hann. Hann lét flest mál til sín taka, sem ráðið fjallaði um, og var jafnan dugmikill málafylgjumaður. Hann lagði sig ávallt fram um að kynna sér og kanna öll mál sem bezt. Ekkert var honum fjær skapi en að mál væru afgreidd af fljótfærni eða keyrð í gegn með einhverju forgangshraði. Hann vildi athuga allt gaumgæfilega og dæmdi aldrei neitt fyrirfram sjálfsgætt eða óhæft. Allt skyldi vegið og metið og fullkomins lýðræðis gætt. Skoðana-bræður hans litu því til hans sem leiðtoga og forystumanns, og þeir, sem höfðu aðrar skoðanir, virtu hann vegna dugnaðar hans og ósérhlífni, en þó fyrst og fremst vegna þess, að þeir fundu „að hugur fylgdi alltaf máli og Ármann var sannur og heill í sínum málflutningi. Íslenzkir stúdentar og íslenzkt þjóðfélag þarf einmitt á slíkum liðsmönnum að halda, og þess vegna er missirinn svo tilfinnulegur. Stúdentaráð Háskóla Íslands minnst því Ármanns Sveinssonar með söknuði, hlýhug og þökk fyrir vel unnin störf í þágu íslenzkra stúdenta og sendir ástvinum hans innilegar samúðarkveðjur.

KVEÐJA FRÁ S.U.S.

HIN nácta staðreynd um fallvætleik lífsins birtist aldrei skýrar en á dögum eins og þessum, þegar staðið er við líkborur ungs manns, sem kallaður er á brott í blóma lífsins. Fyrirvara-laut lauk Ármann Sveinsson tilvist sinni meðal okkar. Gáfaður, efnilegur, ungur maður, góður drengur, sem horfði björtum augum fram á veginn, er skyndilega allur. Hvers vegna? Til hvers er þá allt okkar strit? Þannig spurningar leita á hugann á slíkum stundum, en fátt verður um svör.

Margir verða til þess að minnast Ármanns Sveinssonar, þótt ungur hafi hann verið að árum, og aðrir munu rekja feril hans ítarlegar. Einn þeirra möngu aðila, sem standa í þakkanskuld við hann, er Samband ungra sjálfstæðismanna, og þessar álinur eru fátæklek kveðjuorð frá þeim samtökum.

Ég minnst þess, að fyrir mörgum árum var ég staddur á aðalfundi Heimdallar og þar fóru fram umræður um málefni félagsins. Þá kvæddi sér hljóðs ungur piltur, nemandi í Menntaskólanum, og flutti skelegga ræðu, þar sem hann átalði forystumenn félagsins fyrir það, að ekki hefði verið hugað að því að koma upp bókasafni, þar sem safnað væri saman því helzta, sem ritað hefur verið um stjórnmál á Íslandi. Flutti hann mál sitt djarflega og rökstuddi vel, hversu mikilvægt það væri fyrir slík samtök að eiga álitlegt bókasafn, sem gæti verið uppspretta fróðleiks fyrir félagsmenn og væri líklegt til að safna þeim saman til fræðilegra athugana á stjórnmálum. Þessi ungi piltur var Ármann Sveinsson og svo vel flutti hann mál sitt, að enn er í minni mínu.

Hann átti síðar eftir að leggja marga til mála í samtökum okkar og þótt Ármann væri aðeins 22ja ára gamall, var hann í huga okkar flestra einn af hinum reyndari í samtökunum og oft til hans leitað, þegar mikilvæg mál bar að höndum.

Það var táknað að fyrsta málið, sem hann bar fram, var stofnun bókasafns. Hann kunni vel að notfæra sér gögn og heimildir og kynnti sér af kostgæfni þau mál, sem hann lét til sín taka. Eftir hann liggur nú mjög ítarleg greinargerð um kjör-dæmamálið, sem hann samdi fyrir samtök okkar á sl. sumri, og þar höfundi sínum glöggð vitni

— Ármann Sveinsson

Framhald af bls. 13

um vandleg vinnubrögð og það svo, að óvanalegt verður að teljast af svo ungum manni. Birta hann og um það mál tvær ítarlega greinar í Morgunblaðiðinu nú í haust og vöktu þær verðskuldaða athygli.

Ármann var sóknjafur og kunnur vel að flytja mál sitt. Auðvitað voru ekki allir alltaf honum sammála, en það var eftirtektarvert af hve miklu kappi hann hélt sínum málstað fram. Þó kunnur hann vel að taka rökum og var allra manna fúsastur til að reyna að ná sameiginlegri niðurstöðu, þegar menn greindi á.

Ármann Sveinsson var um skeið framkvæmdastjóri Sambands ungra sjálfstæðismanna. Þar vann hann störf sín af alúð og kostgæfni. Ferðaðist hann m.a. mikið um landið á þeim tíma, efldi samtök ungra sjálfstæðismanna og stofnaði til vinnutengsla við fjölmarga úr samtökum okkar víða um land.

Allir söknum við Ármanns Sveinssonar. Með honum er genginn einn af efnilegustu ungu mönnum þessa lands. Sárastur harmur er þó kveðinn að ungri eiginkonu hans og öðrum ættingjum og vottum við þeim dýpstu samúð. Í hugum okkar býr minning um hugprúðan,

vandaðan dreng, sem gott er að hafa kynnst.

Birgir Ísl. Gunnarsson.

KVEÐJA FRÁ HEIMDALLI

Í DAG verður til moldar borinn Ármann Sveinsson, laganemi. Fregnin um hið skyndilega fráfall Ármanns kom eins og reiðarslag yfir okkur, sem þekktum honum sem baráttumanninn, sem var alltaf reiðubúinn til þess að leggja á sig allt það erfiði og alla þá vinnu, er hleðst á þá, sem til forustu eru fallnir.

Ég minnst ummæla formanns Sjálfstæðisflokksins, dr. Bjarna Benediktssonar, er hann minnstist Ármanns á fundi, er haldinn var í fulltrúaráði Heimdallar fyrir nokkrum dögum. Sagðist hann löngum minnst hins glaðlega og hlýlega en þó ákveðna yfirbragðs Ármanns. Ármanni hefði verið það eðlilegt og eiginlegt að hafa sínar eigin skoðanir á þeim vandamálum, sem uppi voru á hverjum tíma.

Við, sem störfuðum að ýmsum málum undir merki Vöku, félags lýðræðissinnaðra stúdenta, í Háskóla Íslands, eða innan raða ungra sjálfstæðismanna getum svo sannarlega tekið undir þessi ummæli. Kæmi upp eitthvert vandamál eða mál, sem líkur bentu til að gæti orðið þrætumál varð mörgum það að orði, hvað

Ármanni fyndist um það. Ekki vegna þess að menn gætu fyrirfram reiknað með stuðningi hans, heldur fyrst og fremst vegna þess, að Ármanni var betur gefið en flestum okkar hinna að komast að þeirri niðurstöðu sem best reyndist.

Þetta viðhorf samfélagsmanna, sem margir voru allmörgum árum eldri, lýsir betur en nokkuð annað þeim hæfileikum, sem Ármann bjó yfir, hæfileikum, sem í ríku mæli nutu sín innan Heimdallar og áttu sinn þátt í því að skapa stefnu félagsins á hverjum tíma.

Heimdallur færir ástvinum Ármanns innilegar samúðarkveðjur um leið og hann sendir brottkvöldum foringja þakkir fyrir stutta en áhrifa- og árangursríka samfylgd.

Steinar Berg Björnsson.

Í DAG verður til moldar borinn Ármann Sveinsson laganemi. Fregnin um sviplegt fráfall hans 10. nóvember síðastliðinn kom sem reiðarslag yfir alla stúdenta við Háskóla Íslands, og þá einnig okkur, sem völdumst ásamt honum á síðasta hausti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands. Þar áttum við því láni að fagna að starfa með honum og kynnst mætavel. Þegar starfstímbílið var á enda nú í haust, vorum við þess fullviss að þau kynni ættu eftir að endast lengi

og verða jafnvel enn betri. Við trúðum því, að stúdentar ættu eftir að njóta góðs af kröftum hans og áhuga á málefnum stúdenta, lands og þjóðar. Við sjáum nú á bak honum, snögglega og óvænt, og okkur setur hljóða.

Í félagsstarfi kunna skoðanir stundum að verða skiptar um stefnu og starf. Svo var og í félagi okkar. En leiðina að því eftirsóknarverða marki að efla samstöðu stúdenta og áhrif, þeim sjálfum og þjóðinni til heilla, vildum við öll fara, — og ekki sízt hann. Hann fylgdi hugsjónum sínum og sköðunum fast fram. En drengskapur — mesti kosturinn í hans fari — leiddi hann ávallt fyrst á braut samkomulags og skilnings á viðhorfum annarra. Þessum eiginleika gæddur vann hann hug og hjörtu allra þeirra, sem með honum störfuðu.

Af þessum sökum valdist hann á stuttri ævi til fjölda trúnaðarstarfa. Meðal annars var hann forseti Framtíðarinnar, málfundafélags Menntaskólans í Reykjavík. Í Háskóla Íslands átti hann sæti í Stúdentaráði og var starfandi formaður Vöku, félags lýðræðissinnaðra stúdenta. Hann átti sæti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands síðastliðinn vetur og vann að aukri að öðrum verkefnum á vegum félagsins. Öll þessi störf voru leyst af hendi með þeim þrótti og þryði, er jafnan einkenndi hann. Drengskapur hans og störf öll skapa honum minnisvarða, sem ekki mun ríða í ólgusjó tímans.

Eftirlifandi eiginkonu hans, Helgu Kjara, og ungum syni þeirra, Birgi, vottum við dýpstu samúð okkar. Við horfum til þaka með þakklæti í huga. Stúdentar syrgja af heilum hug.

Samstarfsmenn í stjórn S.F.H.I. 1967—1968.

KVEÐJA FRÁ ORATOR FÉLAGI LAGANEMA.

Það var sannkölluð harmafregin, sem laganemar máttu flytja hver öðrum sl. sunnudag, að Ármann Sveinsson, einn efnilegasti og mannvænlegasti nemandi lagadeildarinnar, væri látinn.

Ármann Sveinsson innritaðist í lagadeildina haustið 1966 og lauk forprófum við deildina með frábærum vitnisburði. Hann hóf fljótt mjög virkan þátt í félagslífi okkar og átti m.a. sæti í Stúdentaráði fyrir laganema. Auk trúnaðarstarfa fyrir okkur laganema starfaði hann ótullega að hagsmunamálum stúdenta allra. Hann var formaður Vöku, félags lýðræðissinnaðra stúdenta, og síðastliðin ár sat hann í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands.

Því er það þungbært nú að sjá á eftir svo ungum og efnilegum manni, sem þegar hafði látið svo margt gott af sér leiða, en átti þó svo miklu ólokið. Því viljum við laganemar færa Ármanni okkar hinztu kveðjur og þakkir fyrir hans miklu og fórnfúsu störf í okkar þágu og stúdenta allra.

Ástkærri eiginkonu hans og syni, svo og öllum ættingjum og vinum, sendum við okkar dýpstu samúðarkveðjur á þessari sorgarstundu og biðjum þeim allrar Guðs blessunar.

Stjórn Orator.

Deyr fé,
deyja frændr,
deyr sjálfir et sama.
En orðstírr
deyr aldri,
hveins sér góðan getr.
(Hávamál)

Þegar þörf fösturjarðarinnar á ungum, djarfhuga baráttumönnum er hvað mest, leggur dauðinn til atlögu, þar sem sízt var að vænta.

Skarð Ármanns Sveinssonar er vandfyllt. Slík var virðing hans, mannkostir og drengskapur.

Við vottum syrgjandi eiginkonu og ættingjum okkar dýpstu hluttekningu.

Samband ungra Framsóknarmanna.

HARMINUM er ekki auðvelt með orðum að lýsa. Sorgarfregnin bindur tungu og hendur. En út á milli um hinna harkalegu banda, sem þannig reyra hugann, brjótast um leið hugleiðingar um líðna, allt of fáa daga, minningar um þig, Ármann Sveinsson.

Þú hverfur fyrstur og svo óvænt úr okkar hópi glaðra stúdenta, sem fögnuðum unnum sigri fyrir rúmum tveimur árum. Það var vor, og engin hugsun var okkur fjær en sú sem nú leitast á og kveður. Við sáum fyrir okkur fjölda markmiða og leiða sem færar voru út á reifilistigu hinna ýmsu æviskeiða, ekkert þeirra átti að tálka enda, við hugleiddum lífið. Þú varst skær stjarna í þessum stóra stjörnuhópi, Ármann. Við þekktum þig, við virtum þig. Við vorum hreyktir af þér, einum dugmesta formanni sem hið gamla félag, Framtíðin, hefur haft, við kunnum að meta þitt hlýja, glaða og stundum kerskna viðmót, við sótt umst eftir þér til að þú gætir haft á stundum orð fyrir okkur, til þess að halda uppi þeim fagnaði sem þér fylgdi. Við vorum stúdentar.

Þú valdir þér braut, sem hæfði þínum hugsjónum og áhugamálum, þú valdir lögfræði. Þjóðmálin áttu einnig hug þinn, að þeim vannstu löngum af fádæma krafti, þorinn sannfæringu um að hugsjónir þær og stefna sem þú áttir og fylgdir á því sviði, gætu ef til vill orðið að gagni lýðum þessa lands. Þú varst forystumaður, Ármann, Forystumaður í hópi ungra manna í þínum flokki, í hópi stúdenta við Háskólann, í félagi okkar, Vöku, félagi lýðræðissinnaðra stúdenta. Hvað sem leið deilum um þjóðmál og háskólamál, allir þekktu þig, allir virtu þig. Og við, sem áttum því láni að fagna að kynnst þér og starfa með þér, máttum þig fyrir þína mörgu kosti. Við væntum okkur mikils.

Nú er autt sæti þitt. Dagarnir urðu allt of fáir. Það finnum við sem með þér vorum í stúdentahópnum, við sem kynntumst þér og unnum með þér, hvar sem þú var. Það finna þó sárast þeir sem þér voru næstir, ástvinir þínir. Þeim, og einkum ungri eiginkonu, Helgu Kjara, og ungum syni, votta ég dýpstu samúð mína.

Ég ætla ekki að rifja upp ætíð úr þinni ævi. Af nógu væri að taka, þótt stutt hafi lífsbraut þín orðið. Ég ætla aðeins að þakka þér, Ármann. Þú gleymist ekki, engu okkar. Af kynnum við þig var aðeins hægt að læra.

Reynir Tómas Geirsson.

Hvað er langlífi?
Lífsgættin frjóva,
alefling andans
og athöfn þörf.
Margóft títugur
meir hefur lífað
svefnugum segg,
er sjötugur hjarði.

Skólabróðir minn og félagi, Ármann Sveinsson, er látinn. Hann andaðist í Borgarspítalanum þann 10. nóvember aðeins 22 ára að aldri.

Enn einu sinni hefur það sýnt

VALIN EFNI VÖNDUÐ SNIÐ
velklæddur í Gefjunarfötum

GEFJUNARFÖT
AUSTURSTRÆTI

OPIÐ TIL KL. 10 Í KVÖLD

KJÖRGARÐUR

sig, hve stutt er bilið milli lífs og dauða. Sá sem var glaður og reifur meðal okkar í gær, getur verið horfinn sjónum í dag. Erfiðast er að sætta sig við, þegar ungt fólk í blóma lífsins fellur í valinn. En enginn má sköpum renna.

Kynni okkar Ármanns hófust á menntaskólaárunum, og orðum við fljótt góðir mátar. Þá strax var ljóst, að þjóðmál og hvers kyns félagsmál áttu hug hans allan. Forystuhæfileikar Ármanns voru ótvíræðir. Hann valdist því til æðstu starfi í félagsmálum skólans og var meðal annars forseti Framtíðarinnar, málfundafélags menntaskólanna. Það er ekki of djúpt í árinni tekið að segja, að sjaldan eða líklega aldrei hafi starfsemi félagsins verið blómlegri en einmitt meðan forystu Ármanns naut þar við.

Ég ætla ekki að rekja hér frekar þau mörgu vandasömu forystuhlutverk, sem Ármanni voru síðar falin. Það yrði of langt mál að gera því viðhlítandi skil og segja frá, eins og vert væri. En það vita þeir, sem til þekkja, að öll þessi störf leysti hann af hendi með fádæma dugnaði og krafti. Þar hlífði hann sjálfum sér hvengi, enda gegndi hann störfum sínum af þeim eldmóði og ákafa, sem honum voru í blóð borin. Þótt ævin yrði ekki löng, liggur eftir hann mikið og gott dagsverk, — meira og betra en mangra þeirra, sem fleiri árin áttu að þalki.

Það var glaður hópur stúdenta, sem útskrifaðist frá Menntaskólanum í Reykjavík vorið 1966. Engin hugsun var fjær okkur en sú, að einungis tveimur árum síðar myndi hinn fyrsti úr hópnum kveðja þennan heim og halda út í hina ókunnnu eilífð. Með andláti Ármanns er stórt skarð hoggið í okkar hóp, skarð, sem aldrei verður fyllt upp í. Allt í umhverfi okkar virðist auðara og snauðara nú en áður. Við vildum geta heimt hann aftur. En dauðinn gefur engin slík grið, og öll verðum við að lúta valdi hans að lokum.

Stutt, en glæsilegt æviskeið er á enda numið. Þessar fáu línur eiga að vera hinnta kveðja mín til hins látna vinar. Ég er forsjóninni þakklátur fyrir að hafa átt þess kost að kynna þá jafn góðum dreng og Ármanni, og fyrir allar okkar ánægjulegu samverustundir.

Ég bið algóðan guð að styrkja eftirlifandi eiginkonu hans og aðra hans nánustu. Megi minn-

ingin um góðan dreng verða þeim huggun í harmi.

Gunnlaugur Claessen.

MÉR brá, er ég heyrði láts Ármanns Sveinssonar getið í útvarpinu á mánudaginn var. Það er víst skammt milli lífs og dauða, en ungu fólk er svo tamt að líta dauðann fjarrenum augum og hugsa lítt um slíka hluti, að hver helfregn verður sem hið þyngsta reiðarslag, ekki hvað sízt sé hinn dani úr eigin aldurs-hópi.

Ármann var einungis 22ja ára og við nám í lagadeild Háskóla Íslands. Hann var drengur þrúður og góður, stjórnsamur og rökfastur, þéttur á velli og öruggur í fasi. Hann var vel til forystu fallinn. Félagar hans í skóla og stjórnmálum tóku skjótt eftir þeim eiginleika. Hann varð forseti Framtíðarinnar, málfundafélags Menntaskólans, og formaður Vöku, félags lýðræðissinn aðra stúdenta. En þetta voru aðeins fyrstu sporin. Hann átti vissulega meiri frama fyrir höndum.

Kynni mín og Ármanns hófust, er ég sem aumur busi tók mín fyrstu skref í félagslífi Menntaskólans í Reykjavík. Ármann var þá í 6. bekk og forvígismaðurinn í mörgum þáttum nemendastarfsins. Hann reyndist mér hjálplegur og hinn hollasti í ráðum. Orðum við félagar góðir.

Ég votta konu hans, Helgu Kjara, syninum Bingi og öðru skyld- og tengdafólki mína dýpstu samúð.

Megi minning góðs drengs lengi lifa.

Guðmundur S. Alfreðsson.

„MILLI míns og dauðans er aðeins eitt fótímal“, segir í helgum fræðum. Um sannindi þeirra orða efast enginn.

Er ég frétti lát míns unga vinar Ármanns Sveinssonar varð ég gripinn klökkva, og mér komu í hug ljóðperlur Bjarna Thorarensen, er hann frétti lát Þórarins Öfjörð, er druknaði á Mýrdalssandi 14. sept. 1823. En hann var giftur Rannveigu systur skáldsins:

„Æ, hví dó hann Öfjörð svo ungur?“ Og ennfremur segir Bjarni Thorarensen um sama mann látinn:

Er þegar öflgir,
ungir falla,
sem sígi í ægi
sól á dagmálum.

Það er harla misjafnt hvað samferðamennirnir skilja eftir í huga vorum við burtför þeirra af þessari jörð. Eða með orðum Jónasar Hallgrímssonar:

Margoft tvítugur
meir hefur lifað
svefnugum segg,
er sjötugur hjarði.

Um Ármann Sveinsson mátti með sanni segja, að af honum geislaði góðvildin. Ég minnst þess er ég sá hann sem dreng á fermingaraldri á heimili afa síns og ömmu, þar sem ég var staddur sem gestur, hve mér leizt mannvænlega á hann. Og drengskapurinn duldist engum þeim er kynntust honum, ásamt meðfæddri þrúðmennsku; slíkir voru eðliskostir hans.

„Kurteisinn kom að innan,
sú kurteisinn sanna,
siðdekri öllu æðri,
af öðrum sem lærist.“

segir Bjarni Thorarensen í minningarljóði um Rannveigu Filippusdóttur, konu Bjarna riddara Sívertsen.

Ég fann strax hjá Ármanni sem ungum dreng, löngun til að tala við mig um bækur. Hann vildi fræðast, og bar virðingu fyrir þeim er áttu bækur og lasu þær.

Það fór líka svo að Ármann gekk menntavegin, hann las lög. En lög eru það elzta sem sett var á bókfell á Íslandi, það kunnugt er, var það veturinn 1117—18, þó mér þyki sennilegra, að tíundarlögin hafi verið færð í letur um leið og þau voru samþykkt árið 1096.

Fyrir ári giftist Ármann sál Helgu, dóttur hjónanna Sveinbjargar og Birgis Kjara, forstjóra. Áttu þau eitt barn, Bingi, er var skírður daginn áður en faðir hans andaðist. Afi Helgu var Magnús sál. Kjara, stórkaupmaður, er var mikill bóka-safnari. Afbragðsmaður, er verður mér ávallt ógleymanlegur vegna mannkosta sinna. Hann var í sem fæstum orðum sagt fágætur maður.

Ég samhyggist af alhug aðstandendum Ármanns sáluga Sveinssonar, og bið góðan Guð að styrkja þá í sorg sinni. Eftir lifir minningin um góðan dreng. Minning sem engin skuggi fém á. — Og þá er vel lifað.

Blessuð sé minning Ármanns Sveinssonar.

Stefán Rafn.

NÝJA SKYRIÐ

í plastbikurunum er betra

AUKIÐ HREINLÆTI

Vélpakkað í hreinlegar og handhægar umbúðir, 200 og 500 gramma.

VINNUSPARNAÐUR

Skyrið er tilbúið á diskinn

— má þynna og blanda í bikurunum, ef vill.

AUKIÐ GEYMSLUPÓL

Geymist sem nýtt í kælskápi í 5—7 daga.

UPPSKRIFTABÆKLINGUR

með ýmsum skemmtilegum og nýstárlegum skyrréttum fæst ókeypis í næstu mjólkurbúð.

MJÓLKURSAMSALAN Í REYKJAVÍK

Daily ER LJÚFUR DRYKKUR

Instant DAILY er súkkulaði-drykkur. DAILY leysist upp á augabragði í mjólk eða vatni. Ein eða tvær teskeiðar nægja í eitt glas. Aðeins þarf að hræra og þá er tilbúinn undraljóffengur súkkulaðidrykkur, heitur eða kaldur, eftir því sem hver óskar.

Þú getur um DAILY með rauða lokinu.

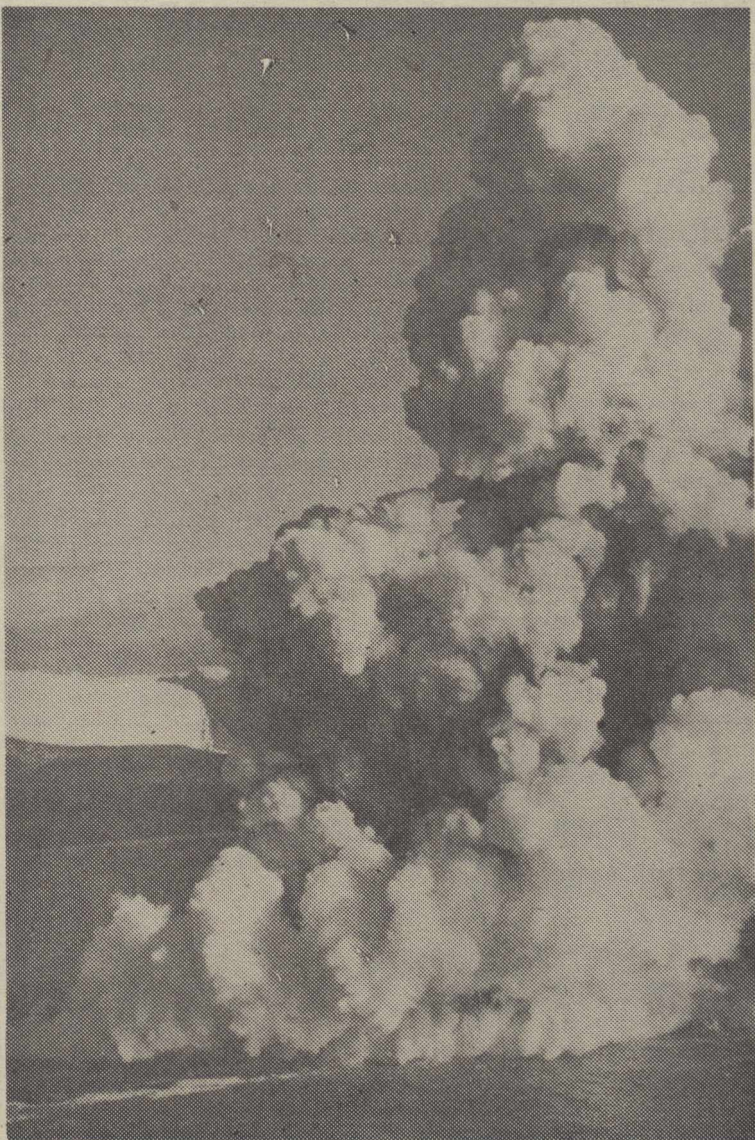

Ármann Sveins- son látinn

Ekki fer á milli mála, að Ármann Sveinsson var á meðal efnilegustu ungra manna um þessar mundir. Lát hans bar að með óvenju snöggum og sorglegum hætti. Sl. laugardagur var mikill fagnaðardagur í lífi hans því að þá var fyrsta barn þeirra hjóna, hans og hans ungu, ágætu konu frá Helgu Kjaram skírt. Næsta morgun andaðist Ármann af heilablóðfalli, sem hafizt hafði þá um nóttina. Ármann var reglusamur með afbrigðum, áhugamikill og líklegur til að verða þjóð sinni til gagns og sæmdar. Hann fylgdist með stjórnmálum allt frá bernsku og hafði aflað sér á þeim rækiiegrar þekkingar. Ármann var fylginn sér og komst snemma í fremstu röð ungra Sjálfstæðismanna. Ekki voru allir, hvorki jafnaldrar Ármanns né þeir, sem eldri voru, honum ætíð sam-mála í einstökum efnum, þótt höfuðskoðanir væru hinar sömu. Ármann hirti aldrei um að vera jábróðir annarra, heldur sagði sannfæringu sína hiklaust. Dugur og hreinskilni Ármanns Sveinssonar bar af. Ólíklegt er annað en Ármann Sveinsson hefði mjög komið við sögu Íslands, þjóðinni til heilla á næstu áratugum, ef honum hefði orðið langs lífs auðið.

Hóflegt mat

Mjög er undir því komið, að menn leggi hóflegt mat á þá

Surtseyjargos. Ljósm. Ól. K M.

REYKJAVÍKURBRÉF

Laugardagur 16. nóv.

örðugleika, sem nú er við að etja í íslenzku þjóðlífi. Við höfum orðið fyrir miklum afturkipp. Bein útflutningsverðmæti þjóðarinnar eru í ár 45% minna virði en fyrir 2 árum, þ.e. á árinu 1966. Með þessu er sagan þó ekki öll sögð, því að hlutfallslegur erlendur kostnaður við öflun þessara verðmæta hefur þrátt fyrir rýrnun þeirra vaxið svo, að hreinar tekjur af útflutningnum hafa minnkað um a.m.k. 55%. Þær eru því nú rúmlega helmingi minni en þær voru á árinu 1966. Nú lífa Íslendingar auðvitað á fleiru en sjávarútveg einum, enda vill mönnum stundum, e.t.v. ekki sízt hér í fjölmenninu, gleymast hversu mikla þýðingu sjávarútvegurinn hefur fyrir okkur alla. Á þessum misserum standa og yfir óvenjulegar framkvæmdir, einkum virkjun Þjórsár og bygging álverksmiðjunnar, sem færa drjúgar tekjur í þjóðarbúið og gera það að verkum, að óhöpp sjávarútvegsins verða síður tilfinnanleg en ella. En þrátt fyrir þann tekjuauka, sýnist nú nokkurn veginn öruggt, að þjóðartekjur á mann muni minnka um h.u. b. 15% frá því, sem þær voru á árinu 1966. Talið er, að sú rýrnun samsvari því, að við munum nú geta veitt okkur sambærileg kjör við það, sem við nutum á tímabilinu 1962—63. Á þessum árum áttum við Íslendingar sannarlega ekki við neina neyð að búa. Það eru þess vegna engar hörmungar, sem hafa skolið yfir þjóðina. Menn þurfa ekki að fyllast bólsýni, heldur einungis gera sér grein fyrir hvers eðlis erfiðleikarnir eru, og einbeita sér að því að yfirvinna þá. En ef menn láta sundrunu og öfgar ráða, þá er viðbúið að illa fari.

Sambærilegt nátt- úru-hamförun

Stjórnarandstæðingar tala eins og það sé ríkisstjórnin og stuðningsflokkar hennar, sem séu að leiða kjaraskerðingu og erflöð.

leika yfir allan almenning. Þarna er hlutunum alveg snúið við. Aföllin hafa orðið af ástæðum, sem okkur eru með öllu óviðráðanlegar. Þau eru hlutfallslega meiri en nokkur önnur þjóð í sambærilegri aðstöðu hefur orðið af þola af slíkri skyndingu án þess að náttúruhamfarir eða ófriður kæmi til. Tekjuminnkun þjóðarinnar er orðin. Spurning er sú ein, hvernig henni eigi að taka. Á að bregðast svo við, að af leiði upplausn, atvinnuleysi og framvúðar stöðun í íslenzku atvinnulífi? Eða á að velja það ráð, sem gerir auðveldast að bæta úr örðugleikunum og skapar mesta möguleika til þess að við sleppum sem fyrst úr þeirri vök, sem við verjumst nú í, upp á hina sömu framfarabraut sem við ekki sízt á árunum eftir 1959 höfum haldið með miklum árangri? Ríkisstjórnin hefur ekki gert ráðstafanir til þess að skerða lífskjörin, heldur til þess að taka afleiðingum óhjákvæmilegrar skerðingar á þann veg, að hún gerði sem minnstan skaða.

Úrræðalausir menn

Segja mætti, að sök sér væri, þó að stjórnarandstæðingar kenndu ríkisstjórninni um hvernig komið er, ef þeir sjálfir bentu á einhver úrræði til bóta. En því fer fjarri að svo sé. Stjórnarandstæðingar hafa nú í rúma tvo mánuði setið að samningum við stjórnarflokkana og átt þess kost, að kynnst jafnöldum öllum gögnum, sem máli skipta. Þeir hafa ekki einu sinni sjálfir kvartað undan því að nokkrum upplýsingum hafi verið haldið fyrir þeim. Enda mun sannleikurinn sá, að aflað hafi verið allrar þeirrar vitneskju, sem þeir óskuðu eftir og töldu sig þurfa á að halda til að geta áttað sig á málum. En eftir alla þessu löngu setu og vangaveltu þá heyrst það eitt frá þeim, að þeir lesa upp langa lista um úrræði, sem þeir sjálfir víður-

kenna, að ekki hafi úrslitapýðingu, og gera þó miklu meira úr, heldur en efni standa til. Um sjálft aðalatriðið, hvaða meginúrræði þeir vilji beita, þegja þeir þunnu hljóði. Þeir fást ekki til þess að segja, hvort þeir vilji fylgja niðurfærsluleið, uppþótleið og þar með stórauknum sköttum, eða velja gengisbreytinguna.

Aunt hlutskipti

Þetta er hýsna aumt hlutskipti. Skiljanlegt er, að þeir hefðu krafizt þess, að ríkisstjórnin segði fyrst hvað hún vildi, en hið minnsta, sem af þeim verður krafizt, er, að þegar ríkisstjórnin hefur gert sínar tillögur og ráðstafanir, þá láti stjórnarandstæðingar uppi, hvort þeir séu með því, sem skiptir mestu máli eða ekki. En þeir sneiða hjá því að tala um gengisbreytinguna öðru vísi en fjargviðrast út af kjaraskerðingunni, sem þeir segja henni samfara, þótt þeir viti, að sjálf er kjaraskerðingin óumflýjanleg. Spurningin er einungis um með hverju móti hún verði léttbærust. Þessi þögn þeirra verður traudla skilin á annan veg en þann, að þeir játi með sjálfum sér, að eins og komið var, þá hafi gengisbreytingin verið eina tiltækilega ráðið. En þá skortir kjark til þess að segja það undandrátarlaust. Í stað þess reyna þeir að draga athygli manna frá aðaltriðum málsins með skrafi um aukaatriði, án þess þó að tala svo skýrt, að unnt sé að átta sig á, hvað í raun og veru vakir fyrir þeim.

Innflutningsbönn
hefðu engu
bjargað

Eitt af því fáa, sem kemur þó alveg skýrt fram hjá stjórnarandstæðingum, er, að þeir telja ráðlegt að banna innflutning á

einstökum vörum. Þetta þora þeir að láta uppi, af því að þeir vita, að þessi skoðun hefur nokkrun hljómgrunn hjá almenningi. Út af fyrir sig er og engin frágangssök að fallast á það að banna algerlega innflutning einstakra vörutegunda, sem menn geta verið án, a.m.k. í bili. En þá verður að gera það með þeim hætti, að komist verði hjá nýju innflutningshaftakerfi, sem við af dýrkeyptri reynslu vitum, að erfitt er að sleppa frá heldur leggst eins og mara yfir allt framkvæmdaprek og stöðvar eðli legar framfarir á meðan því er uppi haldið. Allar líkur eru hins vegar til þess, að gengisbreytingin in muni sjálfkrafa draga svo úr innflutningi, að þar þurfi ekki að gera frekari ráðstafanir. Ef svo reynist ekki, þá er hægruinn hjá að bæta þeim við, og um það hefur aldrei verið neinn ágreiningur. Hitt er algjör misskilningur, að bann við innflutningi einstakra vörutegunda, eins og t.d. bíla, sem margir nefna nú mundi hafa nokkra úrslitabýðingu í þessu efni. Upphæðir, sem þannig gætu sparast, eru smærði í því dæmi, sem nú þarf að leysa. Miklu róttækari breyting á öllu okkar framkvæmda- og viðskiptakerfi er óumflýjanleg. Gengisfellingin dugar bezt til þess í senn að örva framleiðslu og draga úr innflutningi. Hún verkar þannig á tvo vegu, án þess að magna þurfi að nýju viðskiptahaftadraguinn og nefndafarganið.

Lúðvík nefndi ekki neitt

Auðvitað er sjálfsgagt að nú reyni flestir að spara og draga saman seglin. Þess vegna er það eðlilegt, að menn ætlist til þess að slíkt sé einnig gert af ríkisins hálfu. En um það verður ekki deilt að Magnús Jónsson hefur, frá því að þessir örðugleikar byrjuðu, lagt á það megináhræslu, að gætt væri fyllsta höfs í starfrækslu ríkisins. Í fyrravetur var leitað samvinnu við verkalyðshreyfinguna um það, hverjar sparnaðarleidir hún helzt sé hjá ríkinu. Árangurinn af þeirri skoðun varð því miður sáralitill. Og ekki fór mikið fyrir sparnaðartilögum frá stjórnarandstæðingum, þegar fjármálaráðherra beitti sér fyrir sparnaðarráðstöfunum snemma á þessu ári. Reynolds varð enn hin sama við undirbúning fjárlagafrumvarpsins í sumar. Þá óskaði Magnús Jónsson eftir samvinnu við fulltrúa þingflokkanna til þess að þeir gætu jafnðum benti á hvar sparnaði yrði við komið. Ekki er að efa góðan vilja og áhuga þeirra glöggu manna, sem þar komu til starfs, en engar ýkjur munu vera, að fáar sparnaðartilögur munu þeir hafa borið fram umfram þær, sem fjármálaráðherra sjálfur hafði áður lagt til. A.m.k. hefur því ekki verið haldið fram, að hann hafi staðið á móti nokkurri þvilkrutillögu þeirra. Samt hefur Lúdvíð Jóséffson bæði nú og að undanförnu sagt, að vel væri hægt að koma að verulegum sparnaði. En ekki bar á því í umræðunum á Alþingi nú í vikunni að hann nefndi eitt einasta dæmi þess hvað spara mætti. Hann talaði um, að hægt ætti að ná 30 millj. kr. sparnaði. Ef það er svo auðvelt sem hann lætur, á hverju nefnir hann þá þó ekki nema væri helming þeirrar upphæðar? Virðingarverðast væri ef hann teldi hreinskilningslega allþað fram, sem hann þykist yfiþúa í þessum efnun.

Rétti tíminn

Mikill var tvískunnungur stjórn
arandstæðinga í sambandi við
EFTA-málið á Álþingi. Fulltrúar
þeirra, þ. á m. Lúðvík Jósefsson
höfðu setið mánuðum saman að
athugun málsins og lýst yfir því,
að nú væri það svo vel kannað,
að eðlilegt væri að Álþingi tæki
um það ákvörðun. Hinn 16. okt.
sl. rituðu þeir Helgi Bergs og

Lúðvík Jósefsson undir svohljóð
andi yfirlýsingu:

„Hefur þeim áfanga verið náð, að hægt er að taka ákvörðun um, hvort sækja eigi um aðild að EFTA og fá úr því skorð, hvort og með hvaða kjörum Ísland gæti gerzt aðili að samtökunum. Endanleg afstaða til þessa máls verður ekki tekin fyrr en niðurstöður af væntanlegum samningaviðræðum við EFTA liggja fyrir.“

Það lýsir nokkuð starfsháttum Lúðvíks Jósefssonar að eftir þessa yfirlýsingu, skriflega og óumdeilanlega, þá gerist einmitt hann talsmaður þess á Alþingi og í sjónvarpi, að ekki sé tímabært að taka ákvörðunina, þver ofan í það, sem hann sjálfur hafði hátíðlega lagt til! Öll efnis rök hnigu þó að því, að einmitt nú sé tímabært að taka þessa ákvörðun. Bæði örðugleikar okkar í efnahagsmálum um þessar mundir og ákvörðun Breta um 10% toll á innflutning frystra fiskflaka frá EFTA-löndum gera það að verkum, að við höfum meiri hagsmuni af því en ella að komast í samningaviðræður sem allra fyrst. Vegna þess að örðugleikarnir, sem á okkur hafa dunið, eru okkur sjálfum óviðráðanlegir, þá vekja þeir nú meiri athygli á sérstöðu okkar, sem stafar af smæð þjóðfélagsins, einhlíða atvinnulífi og erfðium ytri aðstæðum, en vengulega er fyrir hendi. Þetta sjónar mið lýsti sér m.a. á þingmanna-fundi Atlantshafsríkjanna nú í vikunni. Ekkert skal um það sagt, hvort slíkar yfirlýsingar sem þar voru samþykktar hafa mikla efnislega þýðingu, en þær sanna, að nú er sá hugur vakandi a.m.k. hjá mörgum ráðamönnum, að rétt er að leita laga til að koma málum okkar fram

Allt á sömu bókina lært

Það er ekki einungis í hinum stærri málum, sem kommúnistar sýna að þeim er í engu treystandi. Venjulegar frásagnir í blaði þeirra eiga frekar skilið heitið rógburður heldur en fréttaflutningur. Þetta lýsir sér t.d. þerla í fregn, sem birt var á mest áberandi stað blaðsins í ramma hinn 1. nóv. sl. undir feitri fyrirsögn svohljóðandi:

„Þrír viðreisnarráðherrar
sækja um Merced. Benz.“

Og upphaf fregnarinnar hljóðaði svo:

„Það vakti athygli í gærmorgun hjá starfsfólki í Landsbankanum, að innan um fjallháan bunka af gjaldeyrismúsóknum leyndust þrjár úmsóknir frá þremur viðreisnarráðherrum fyrir Mercedes Benz-bifreiðum — hafði starfsfólkið gaman af þessu.“

Daginn eftir birtist svo á lítt áberandi stað inn í blaðinu svohljóðandi:

„Athugasemd.
Í tilefni af frétt, sem birtist í dagblaðinu Þjóðviljanum 1. nóvember sl. um gjaldeyrisumsóknir frá þremur ráðherrum til innflutnings bifreiða, óskar Landsbanki Íslands að taka fram, að engar slíkar umsóknir hafa borizt og að fregn þessi er tilhæfulaus með öllu.

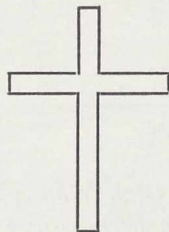
Að gefnu tilefni vill Gjaldeyrir deild bankanna taka eftirfarandi fram:

Fréttamaður frá Þjóðviljanum spurðist fyrir um það hjá Gjald-
eyrisdeildinni í gær, hvort um-
sóknir lægu fyrir frá 3 ráðherr-
um um gjaldeyrisheimildir vegna
innflutnings á bifreiðum. Var
fréttamanninum tjáð, að svo
væri ekki. Samt sem áður birti
Þjóðviljinn í dag frétt um að
ráðherrar hafi lagt inn umsóknir
fyrir gjaldeyri til kaupa á bif-
reiðum.

Reykjavík, 1. nóvember 1968.
Gjaldeyrisdeild bankanna.
Viðkomandi fréttamaður óskar
að fram komi, að hann skrifaði
ekki og ber ekki ábyrgð á um-
ræddri frétt.“

Svo mörg eru orð Þjóðviljans!

IN MEMORIAM

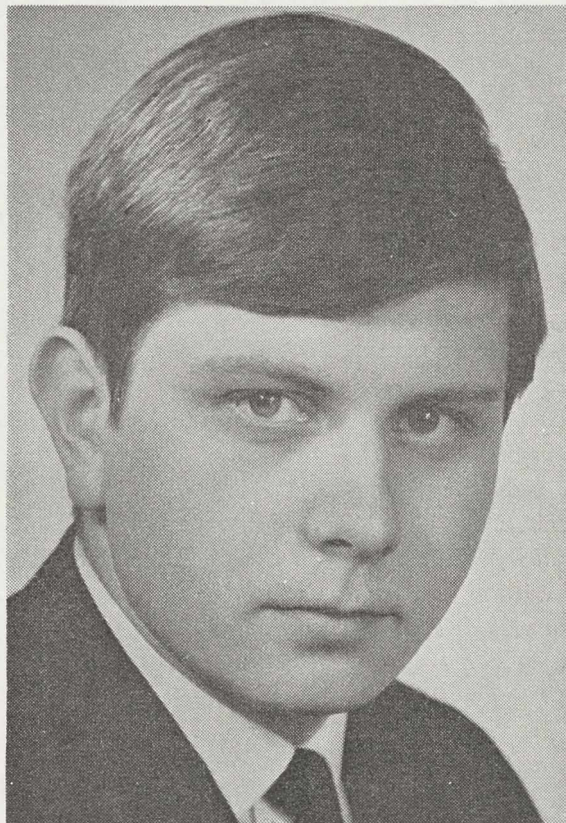

ÁRMANN SVEINSSON

stud. jur.

Fæddur 14. apríl 1946

Dáinn 10. nóvember 1968

*Hvað er langlífi?
Lífsnautnin frjóva,
alefling andans
og athöfn þörf.
Margoft tvítugur
meira hefur lifað
svefnugum segg,
er sjötugur hjarði.*

(Jónas Hallgrímsson).

Það fór fyrir mér sem fleirum, þegar fréttist, að Ármann Sveinsson hefði látizt hinn 10. nóvember síðstliðinn. Ég trúði ekki þeirri harmafregn.

Það gat ekki verið, að einn svipmesti og dugmesti forystumaður stúdenta væri látinn, aðeins 22ja ára að aldri.

Það gat ekki verið, að glæsilegum félagsmálaferli væri lokið, Ármann Sveinsson átti svo mörgum verkefnum ólokið.

— En eigi má sköpum renna.

Ármann Sveinsson var fæddur í Reykjavík h. 14. apríl 1946. Hann var elztur fjögurra barna hjónanna Margrétar Lilju Eggertsdóttur og Sveins Sveinssonar múrara.

Ármann varð ungur virkur í félagsmálum og var snemma til forystu kallaður í hópi jafnaldra sinna. Hann var m. a. kjörinn forseti Framtíðarinnar, málfundafélags Menntaskólans í Reykjavík á námsárum sínum þar. Vorið 1966 lauk hann stúdentsprófi og innritaðist í lagadeild Háskólans um haustið sama ár. Ármann hafði ekki lengi setið í Háskólanum, er hann var kallaður til félagsstarfa, tók seti í stjórn VÖKU, félags lýðræðissinnaðra stúdenta þegar haustið 1966. Veturinn 1967—68 átti hann sæti í stjórn Stúdentafélags Háskólans.

Auk þessa hafði Ármann átt sæti í stjórn Heimdallar F.U.S. 1966—1967, en hann aðhylltist ungur stefnu og hugsjónir Sjálfstæðisflokksins. Einnig var hann framkvæmdastjóri Sambands ungra Sjálfstæðismanna (S.U.S.) um skeið og gegndi auk þess fjölmörgum trúnaðarstörfum fyrir samtökin.

Annríki hans varð þó mest í félags- og stjórnmálum á þessu ári, en hann var kosinn formaður VÖKU í apríl s.l. og tók skömmu síðar sæti í stúdentaráði sem fulltrúi lagadeildar, auk þessa samdi hann ýtarlega ritgerð um kjördæmamálið fyrir S.U.S. og fleira mætti nefna.

Enda þótt kraftar Ármanns væru þannig skiptir, gegndi hann öllum störfum sínum af trúmennsku og alúð.

Hann var frábær ræðumaður, svipmikill og einarður, þó rökfastur vel. Hressandi andblær fór um sali, er Ármann tók til máls.

Ármann hafði óvenju fastmótaðar skoðanir af svo ungum manni að vera og barðist fyrir þeim af djörfung og kappi. Hann óx við hverja raun og glæsileg framtíð á sviði félags- og stjórnmála virtist blasa við. Það var sem glæsilegur fífill væri að springa út á biðukolluskryddu túni íslenskra stjórnmála.

Hann var glaðlyndur að eðlisfari og kunni að meta gott gaman. Ármann var bindindismaður alla tíð og starfaði m. a. í stúkunni „Unnur“ á unglingsárum sínum.

Nú er rödd hans hljóðnuð og stúdentar við Háskóla Íslands njóta ekki lengur dugnaðar og ósérhlífni hans. Þeir standa í ævarandi þakkarskuld við Ármann Sveinsson fyrir störf hans í þeirra þágu.

Kvæntur var hann Helgu Kjaran, dóttur hjónanna Sveinbjargar og Birgis Kjaran. Áttu þau Helga son ungan, Birgi, sem fæddist nú í sumar.

Íslenskir háskólastúdentar votta frú Helgu og Birgi, foreldrum, tengdaforeldrum og ættingjum Ármanns Sveinssonar sína dýpstu samúð.

— Megi minningin um góðan dreng og mikinn baráttumann lifa meðal íslenskra stúdenta um alla framtíð.

j.s.ó.

In Memoriam

ÁRMANN SVEINSSON, stud. jur.

F. 14.4. 1946

D. 10.11. 1968

giftist, en er látin fyrir mörgum árum. Börn Valdimars og Sigurbjargar voru fimm, þrjár dætur og tveir synir. Þetta dóttirin, Kristín, sem búsetti var á Akureyri er látin. Guðrún og Þórdís eru giftar og búsettar í Reykjavík. Þar er einnig Erlingur, starfsmaður hjá Mjólkursamsölunni, en yngri sonurinn Ásgeir, er bóndi á Holtsmúla í Rangárvallasýslu.

Valdimar Benónýsson er frægur fyrir skáldskap sinn Hann hirti lítið um að halda saman kvæðum sínum og vísu, en nokkuð var prentað eftir hann í safnritinu „Stuðlamál“ fyrir 40 árum og síðar lítið eitt í Húvetningaljóðum. Hér verða birt örfá sýnishorn úr kvæðum hans.

Kvæðið „Í heiðagöngum“ orti Valdimar fyrir daga mæðiveikinnar. Þá gekk fé Húvetninga og Borgfirðinga saman á heiðum uppi. Þeir hittust í göngum og réttum á haustin og þar af spratt góður kunningsskapur. Á svösta svæðinu, sem Húvetningar smöluðu, falla vötn til Borgarfjarðar. Þar reistu þeir tjöld sín á fljótsbakka.

Þar er tjaldaborpið reist, þétt við skvaldur jökulflauma. Vestur aldan ölgar geyst út í kalda Faxastrauma.

En gangnamenn fara ekki strax að sofa. Þeir vaka fram á nótt við fjörugar samræður, kveðskap og söng:

Snorra þjóð með Egils óð, afl og móð, á staðnum tefur. Eldar ljóð við andans glóð um allt, sem góðar rætur hefur.

Tjaldasátrín titra við tóna kátra bragmæringa. Bergmálshlátra hrekja klíð hamralátrín um sem kringja.

En strax með fyrstu skímu vekur gangnastjórinn menn sína, því að nú á að skipta göngum.

Fjalls-á-liðið færirst ört ferðasnið í birtingunni. Næturgriða borgin björt brotin niður er að grunni.

Og dagsbirtan færirst smám saman yfir landið:

Geislar róla hól af hól. Hrökk úr bóli myrkrið svartá,

MINNING

Ármann Sveinsson

Fæddur 14. 4. 1946 - Dáinn 10. 11. 1968

Maðurinn með ljáinn hefur skyndilega höggvið skarð í raðir íslenzkra stúdenta. Það skarð stendur „ófullt og opið“ eins og forðum var sagt.

Ármann Sveinsson var kjörinn í stúdentaráð á síðastliðnu vori.

Það er fremur sjaldgæft að nýliðar í stúdentaráði láti mikið til sín taka á fyrstu fundum hvers starfsárs, en þegar á fyrsta fundi í vor varð öllum ljóst, að stúdentaráði hefði bætzt öflugur og áhugasamur liðsmaður þar sem Ármann

unz að Njóla ekkert fól
auga sólarguðsins hjarta.

Fénu er smalað norður heiðina:

Sézt í flokkum sauðastóð
saman brokka. Vindi hrifið
gárast lokka fannhvitt flóð,
frelsisþokka gulli drifið.

Þetta eru aðeins fá erindi úr gangnamannakvæðinu.

Í vorvísu eftir Valdimar er m.a. þetta:

Hjörðin valin unir yl
ofar dalaflæði,
þar sem smalinn telgir til
tíma-dvalar kvæði.

Og þá koma farfuglarnir.

Ströndum skóga fangin frá
flýgur lóa'af hafi,
þegar móinn örlar á
upp úr snjóakafi.

Valdimar gat líka brugðið sér fram úr flæðarmálinu í skáldskap sínum. Það, sem fer hér á eftir, er úr „Grandavísu“ hans.

Fokkubanda-fák ég „vendi“
fram að grandanum
Stjórnarvandinn næfir hendi,
höndin andanum.

Vör þó mæti kaldra kossa
koma bæturnar:
Ægir lætur hægt mér hossa
heimasæturnar.

Og sjóferðinni lýkur farsælega:

Fann ég stoð að farmanns
reglum,

firtur voðanum,
fleytti gnoð með fullum seglum
fram hjá boðanum.

Valdimar orti um vin sinn, Ásgeir Jónsson í Gottorp, og reiðhest hans, Blesa, m.a. á þessa leið:

Enn er Geiri á glófextum
gota, dreyra lituðum,
og með fleiri einkennum,
andlitsgeira mjallhvítum.

Marinn rakki ramefldur
reisir makkann tygjaður.
Er sem hlakki hervæddur
hildar svakki víkingur.

Mökkur gýs úr götunum,
grjótið frýsar eldingum.
Reiðargnýs með gagnyrðum
grundin lýsir tilþrifum.

Um fallinn féлага kvað Valdimar:

Andi þinn á annað land,
er nú fluttur burt frá mér.
Bandað hef ég bleikan gand,
ber hann mig á eftir þér.

Nú er hann sjálfur farinn á þeim bleika yfir á annað land. Þangað fylgja honum góðar óskir. Ég kveð skáldbóndann, Valdimar Benónýsson, með þökkum fyrir kvæði hans og stókur, sem lengi munu halda uppi nafni hans. Og ég færi honum innilegar þakki fyrir vináttu hans um áratuga skeið. Fjölskyldu hans sendi ég beztu kveðjur.

Skúli Guðmundsson.

Sveinsson var. Af honum stóð hressandi gustur, og aldrei var nein lognmolla eða deyfð í kringum hann. Hann lét flest mál til sín taka, sem ráðið fjallaði um, og var jafnan dugmikill málafylgju- maður. Hann lagði sig ávallt fram um að kynna sér og kanna öll mál sem bezt. Ekkert var honum fjær sem en að mál væru afgreidd af fljótfærni eða keyrð í gegn með einhverju forgangshraði. Hann vildi athuga allt gaumgæfilega og dæmdi aldrei neitt fyrirfram sjálf sagt eða óhæft. Allt skyldi vegið og metið og fullkomins lýðræðis gætt. Skoðanabraður hans litu því til hans sem leiðtoga og forystumanna, og þeir, sem hefðu aðrar skoðanir, virtu hann vegna dugnaðar hans og ósérhlífni, en þó fyrst og fremst vegna þess, að þeir fundu, að hugur fylgdi alltaf máli og Ármann var sannur og heill í sínum málflutningi. Íslenzkir stúdentar og íslenzkt þjóðfélag þarf einmitt á slíkum liðsmönnum að halda, og þess vegna er missirinn svo tilfinnanlegur. Stúdentaráð Háskóla Íslands minnst því Ármanns Sveinssonar með söknuði, hlýhug og þökk fyrir vel unnin störf í þágu íslenzkra stúdenta og sendir ástvinum hans innilegar samúðar- kveðjur.

(Kveðja frá Stúdentaráði Háskólans).

Föstudaginn 15. nóv. var til moldar borinn Ármann Sveinsson laganemi. Fregnin um sviplegt fráfall hans, 10. nóvember síðastliðinn, kom sem reiðarslag yfir

alla stúdenta við Háskóla Íslands, og þá einnig okkur, sem völdumst ásamt honum á síðasta hausti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands. Þar áttum við því láni að fagna að starfa með honum og kynnast mætavel. Þegar starfstímabilið var á enda nú í haust, vorum við þess fullviss, að þau kynni ættu eftir að endast lengi og verða jafnvel enn betri. Við trúðum því, að stúdentar ættu eftir að njóta góðs af kröftum hans og áhuga á málefnum stúdenta, lands og þjóðar. Við sjáum nú á bak honum, snögglega og óvænt, og okkur setur hljóða.

Í félagsstarfi kunna skoðanir stundum að verða skiptar um stefnu og starf. Svo var og í félagi okkar. En leiðina að því eftir- sóknarverða marki, að efla samstöðu stúdenta og áhrif, peim sjálf um og þjóðinni til heilla, vildum við öll fara — og ekki sízt hann. Hann fylgdi hugsjónum sínum og skoðunum fast fram. En drengskapur — mesti kosturinn í hans fari — leiddi hann ávallt fyrst á braut samkomulags og skilnings á viðhorfum annarra. Þessum eigin-

leika gæddur vann hann hug og hjarta allra þeirra, sem með honum störfuðu.

Af þessum sökum valdist hann á stuttri ævi til fjölda trúnaðarstarfa. Meðal annars var hann forseti Framtíðarinnar, málfundafélags Menntaskólans í Reykjavík. Í Háskóla Íslands átti hann sæti í stúdentaráði og var starfandi formaður Vöku, félags lýðræðissinn- aðra stúdenta. Hann átti sæti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands síðastliðinn vetur og vann að auki að öðrum verkefnum á vegum félagsins. Öll þessi störf voru leyst af hendi með þeim þrótti og þrýði, er jafnan ein- kenndi hann. Drengskapur hans og störf öll skapa honum minnis- varða, sem ekki mun riða í ölgu- sjó tímans.

Eftirlifandi eiginkonu hans, Helgu Kjaran, og ungum syni þeirra, Birgi, vottum við dýpstu samúð okkar. Við horfum til baka með þakklæti í huga.

Stúdentar syrgja af heilum hug.

Samstarfsmenn í stjórn
S.F.H.I. 1967—1968

MINNING

Björn Grímsson

Björn Grímsson, sjómaður í Drápuhlíð 48, andaðist á heimili sínu hinn 21. júní síðastliðinn. Björn fæddist hér í Reykjavík hinn 15. júní 1917 og varð aðeins 51 árs. Foreldrar hans voru hjónin Halldóra Jónsdóttir og Grímur Jósefsson, bæði af sunnlenskum ættum sem mér eru annars ókunn- ar. Efri munu ekki hafa verið rifleg í foreldragarði eins og víðar hér í bænum á árunum upp úr 1930. Varð Björn því snemma að fara að vinna fyrir sér og létta undir með heimilinu. Ungur að aldri byrjaði hann að vinna hjá Jóni og Steingrími fisksölum, en gerðist síðar bifreiðastjóri hjá Heildverzlun Garðars Gíslasonar, einnig vann hann um nokkurra ára skeið hjá Hafnargerð Reykjavíkur. Síðustu tuttugu árin var hann sjó- maður á ýmsum skipum, en eink-

Ármann Sveinsson

F. 14/4 1946. — D. 10/11 1968.

Kveðja

Maðurinn með ljáinn hefur skyndilega höggvið skarð í raðir íslenskra stúdenta. Það skarð stendur „ófullt og opið“ eins og forðum var sagt.

Ármann Sveinsson var kjörinn í stúdentaráð á síðastliðnu vori. Það er fremur sjaldgæft að nýliðar í stúdentaráði láti mikið til sín taka á fyrstu fundum hvers starfsárs, en þegar á

fyrsta fundi í vor varð öllum ljóst, að stúdentaráði hafði bætt öflugur og áhugasamur liðsmaður þar sem Ármann Sveinsson var. Af honum stóð hressandi gustur, og aldrei var nein lognmolla eða deyfð kringum hann. Hann lét mál til sín taka, sem ráðið fjallaði um, og var jafnan dugmikill málafylgjumaður. Hann lagði sig ávallt fram um að kynna sér og kanna öll mál sem bezt. Ekki var honum fjær skapi en að mál væru afgreidd af fljótfærni eða keyrð í gegn með einhverju forgangshraði. Hann vildi at-

starfa með honum og kynna stundum að verða skiptar um stefnu og starf. Svo var og í félagsliði okkar. En leiðina að því eftirsóknarverða marki, að efla samstöðu stúdenta og áhrif, þeim sjálfum og þjóðinni til heilla, vildum við öll fara. — og ekki síst hann. Hann fylgdi hugsjónum sínum og skoðunum fast fram. En drengskapur — mesti kosturinn í hans fari — leiddi hann ávallt fyrst á braut samkomulags og skilnings á viðhorfum annarra. Þessum eiginleika gæddur vann hann hug og hjarta allra þeirra, sem með honum störfuðu.

Á félagsstarfi kunna skoðanir stundum að verða skiptar um stefnu og starf. Svo var og í félagsliði okkar. En leiðina að því eftirsóknarverða marki, að efla samstöðu stúdenta og áhrif, þeim sjálfum og þjóðinni til heilla, vildum við öll fara. — og ekki síst hann. Hann fylgdi hugsjónum sínum og skoðunum fast fram. En drengskapur — mesti kosturinn í hans fari — leiddi hann ávallt fyrst á braut samkomulags og skilnings á viðhorfum annarra. Þessum eiginleika gæddur vann hann hug og hjarta allra þeirra, sem með honum störfuðu.

Kveðja frá Stúdentaráði Háskóla Íslands.

Í dag verður til molar borinn Ármann Sveinsson laganemi. Fregnin um sviplegt fráföll hans 10. nóvember síðastliðinn kom sem reiðarslag yfir alla stúdenta við Háskóla Íslands, og þá einnig okkur, sem völdumst ásamt honum á síðasta hausti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands. Þar áttum við því láni að fagna að

Á þessum sökum valdist hann á stuttri ævi til fjölda trúnaðarstarfa. Meðal annars var hann forseti Framtíðarinnar, málfundafélags Menntaskólans í Reykjavík. Í Háskóla Íslands átti hann sæti í stúdentaráði og var starfandi formaður Vöku, félags lýðræðissinnaðra stúdenta. Hann átti sæti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands síðastliðinn vetur og vann að auki að öðrum verkefnum á vegum félagsins. Öll þessi störf voru leyst af hendi með þeim þrotti og þyrði, er jafnan ein-kennði hann.

Drengskapur hans og störf öll skapa honum minnisvarða, sem ekki mun ríða í ólgusjú tímans. Eftirlifandi eiginkonu hans, Helgu Kjarnan, og ungum syni þeirra Birgi, vottum við dýpstu samúð okkar. Við horfum til baka með þakklæti í huga.

Stúdentar syrgja af heilum hug.

Samstarfsmenn í stjórn
S.F.H.I. 1967-1968.

Rætt um Áburðarverksmiðjuna á Alþingi í gær

Ríkið er að kaupa hlutabréf einkaaðila á fimmföldu verði

Upplýst var á Alþingi í gær að ríkisstjórnin er að kaupa upp hlutabréf einkaaðila í rekstrarhlutafélagi Áburðarverksmiðjunnar á fimmföldu nafnverði.

Ingólfur Jónssyni tókst að verða sér svo rækilega til minnkunnar á fundi sameinaðs þings í gær, að Eysteinn Jónsson kallaði fram í ræðu ráðherrans til að minna hann á að hann væri staddur á Alþingi! Lúðvík Jónsson átalði einnig harðlega framkomu ráðherrans, sem væri bezt sönnun þess að breyta þyrfti ákvæðum um fyrirsprungartímann, en þar hafa ráðherrar ótakmarkaðan ræðutíma, en þingmenn mega aðeins tala tvisvar í fimm mínútur.

Til umræðu var fyrirspurn frá Karl Guðjónssyni varðandi Áburðarverksmiðjuna og í stað þess að svara fyrirspurnum Karls tók ráðherra að halda skammarræðu um fyrirsprungartíma. Loks kom þó fram að enn er ekki búið að ganga frá kaupum á hlutabréfum einkaaðila í rekstrarhlutafélagi Áburðarverksmiðjunnar. — Kvæðst Ingólfur hafa boðizt til fyrir ríkisins hönd að kaupa þau

Ráðherrann deilir á frjálsa verzlun!

Í framsöguræðu minnti Karl Guðjónsson á hina miklu óánægju bænda með framleiðslu Áburðarverksmiðjunnar og hvernig þeir hefðu neyðzt til að kaupa Kjarna meðan hann var faánlegur, en þá fyrst getað valið um aðrar áburðartegundir þegar framleiðslan svaraði ekki eftirspurn.

Bændurnir Stefán Valgeirsson og Vilhjálmur Hjálmarsson tóku undir þá gagnrýni. Ýmsum þingmönnum þótti hins vegar skoplegt þegar einn af ráðherrunum

úr ríkisstjórn, sem við öll tækifæri lýsir heittrúnaði sínum á frjálsa verzlun, tók að færa rök að nauðsyn einkasölufyrirkomulags á áburði, að með því að hafa kaupin á einni hendi fengjust bezt kjör erlendis og ætíð tryggt að nóg væri af þessari nauðsynjavöru í landinu. Lýsti ráðherra yfir algjörrri vantrú sinni á að kaupmenn hinnar frjálsu verzlunar væru færir um að annast þessi viðskipti fyrir þjóðina. Þá taldi hann að til verndunar Áburðarverksmiðjunnar og Sementsverksmiðjunnar yrði að banna innflutning framleiðsluvara þeirra eða hafa á honum strangar hömlur.

EFTA neitar!

Lúðvík Jónsson upplýsti að erlendir sérfræðingar sem fengnir voru hingað til lands á vegum EFTA-umræðanna hefðu einmitt verið spurðir um það hvort Íslendingum myndi heimilt sem aðilum að EFTA að vernda þannig Áburðarverksmiðjuna og Sementsverksmiðjuna, og hefði svar þeirra verið SKÝLAUS NEITUN. Ingólfur svaraði því til, að þetta væri eitt af því sem Íslendingar yrðu að fá undanþágu með!

Alþýðan á aðeins eina leið:

Að sameinast og hnekkja aðgerðum stjórnarinnar

„Fundur í stjórn og trúnaðarmannaráði lögu, félags verksmális. 20% launaskerðing þeirra er því háskaleg ráðstöfun og mun hafa í för með sér meiri erfiðleika og eignatap fyrir alþýðheimili en nokkru sinni hefur átt sér stað um marga áratuga skeið í sögu þjóðarinnar.

Jafnhliða þessari háskalegu árás á lífskjör alþýðunnar er aðstaða til auðsöfnunar fyrir stóreignamenn, auðfélög, heildsala og aðra braskara stórbætt. Arðránið heldur áfram í skjóli núverandi ríkisstjórnar viðtækna og hættulegra en nokkru sinni fyrr. Alþýða landsins á ekki til nema eina leið, þá að sameinast til baráttu sem hnekkir

þarf til framfærslu meðalheimilis. 20% launaskerðing þeirra er því háskaleg ráðstöfun og mun hafa í för með sér meiri erfiðleika og eignatap fyrir alþýðheimili en nokkru sinni hefur átt sér stað um marga áratuga skeið í sögu þjóðarinnar.

Jafnhliða þessari háskalegu árás á lífskjör alþýðunnar er aðstaða til auðsöfnunar fyrir stóreignamenn, auðfélög, heildsala og aðra braskara stórbætt. Arðránið heldur áfram í skjóli núverandi ríkisstjórnar viðtækna og hættulegra en nokkru sinni fyrr. Alþýða landsins á ekki til nema eina leið, þá að sameinast til baráttu sem hnekkir

geti aðgerðum ríkisstjórnarinnar og tryggð alþýðheimilinum mannsæmandi lífskjör.“

M/S ESJA

fer austur um land til Vopnafjarðar 19. þ.m. Vörumóttaka í dag til Djúpavogs, Breiðdalsvíkur, Stöðvarfjarðar, Fáskrúðsfjarðar, Reyðarfjarðar, Eskifjarðar, Norðfjarðar, Seyðisfjarðar og Vopnafjarðar.

M/S ÁRVAKUR

fer vestur um land í hringferð 19. þ.m. Vörumóttaka í dag til Vestfjarða, Húnaflóa- og Skagastrandarhafna, Siglufjarðar, Ólafsfjarðar, Akureyrar og Húsavíkur.

FRÁ DEGI TIL DAGS

Á framfæri

Lýrir hálfu öðru ári þrástagaðist Morgunblaðið á því að miklu steigurlæti á Íslendingar væru einhver auðugasta þjóð í heimi; við værum í þriðja eða fjórða sæti meðal ríkja heims að því er varðar þjóðartekjur á mann. Leiðtogar víðreisnarstjórnarinnar þreystust ekki heldur á því að tíunda með fögrum lýsingarorðum hvað staða Íslands væri sterk út á við, gjaldþyrissjóðurinn öflugur og hvað lánstraust Íslendinga væri mikið jafnt austan hafs og vestan.

Nú er svo komið að gjaldeyrissvarasjóðurinn er gersamlega þrotinn. Skuldir Íslendinga við önnur ríki nema 12,5 milljörðum króna, 60 þúsundum kr. á hvert mannsbarn í landinu. fjögurungi milljónar á hverju fjögurra mána fjölskyldu að jafnaði. Afborganir og vextir af þessum hrikalegu skuldum eru um tveir milljarðar króna á ári — eða sem svarar öllum freðfiskútflutningi landsmanna. Lán eru hvergi fáanleg á venjulegum viðskipta-grundvelli. Svo er nú komið

að fréttamaður sjónvarpsins spurði fjármálaráðherra að því í fyllstu alvöru í fyrrkvöld hvort Íslendingar væru að verða gjaldþrota, og fjármálaráðherra svaraði með litlu öðru en áhyggjusvip.

Það er víðar en í sjónvarpinu sem menn spyrja hvort Íslendingar séu að verða gjaldþrota. Á fundi í þingmannasamtökum Atlanzhafsbandalagsins hefur komið fram tillaga um það frá Vestur-Þjóðverjum, Bretum og Kanadömönnum að efnit verði til almennra samskóta handa Íslendingum. Einn af fulltrúum Íslands á þessum fundi, fhaldsþingmaðurinn Friðjón Þórðarson, bar fram auðmjúkar þakklær af þessu tilefni, og Emil Jónsson utanríkisráðherra sagði í viðtali við hljóðvarpið í fyrrkvöld að slíkt samskot yrðu sannarlega vel begin — hann er nú sjálfur farinn utan, og hefur væntanlega tekið með sér rúmgóðan beiningasekk. Þannig er farið að ráðstafa okkur eins og þurfti; vonir ríkisstjórnarinnar eru við það miðaðar að þjóðin komist á framfæri Atlanzhafsbandalagsins.

— Austri.

Breytt framleiðsluháttum, meðferð og pökkun á skyri

Undanfarin ár hafa Mjólkursamsalan og Mjólkurbú Flóamanna unnið að því að breyta framleiðsluháttum, meðferð og pökkun á skyri. Stefnt hefir verið að því að skyrið yrði betra, gæðin jafnari og geymslupolið lengra. Skyrið yrði tilbúið til neyzlu og í allri meðferð þess bæði í framleiðslu og pökkun væri tryggt ýrasta hreinlæti.

Þessi framkvæmd hefir verið alltorleyst og tekið langan tíma. Skyrgerð þekktist ekki nema á Íslandi, en vellaust varð að sækja til annarra landa. En með margvíslegum tilraunum og breytingum hefir tekið að bæta aðferð við skyrgerð og skyrpökkun. Þessar tilraunir hafa verið gerðar í Mjólkurbú Flóamanna á Selfossi og þar er skyrið framleitt og pakkað.

Á landbúnaðarsýningunni í haust gafst mönnum kostur á að kynna sér árangur þessara endurbóta og nú næstu daga kemur skyrið til sölu hjá Mjólkursamsölu.

Þessi breytta aðferð við skyrgerð er einlum að tvennu leyti frábrugðin þeirri fyrri. Skyrið er nú gerilsneytt, en það eykur geymsluþol þess upp í 5-7 daga án þess það sumi, ef það er geymt í kælskáp. Hin nýjungin er sú, að í stað þess að sía mysuna úr skyrinu í síu eins og gert hefir verið til þessa, er hún nú skilin frá í skilvindu af sérstakri gerð. Við það verður skyrið mýkra en þéttara í sér og lítið eitt fyrirferðarminna en áður, en hefir þó sama þurr-efnisinnihald og næringargildi og fyrr. Auðvelt er að hræra skyrið út með mjólk, undanrennu

eða vatni ef menn vilja. Skyrið fer úr skilyndunni gegnum kæliútbúnað í pökkunarvélina og er því pakkað í plastpoka í tveimur stærðum 200 gr. og 500 gr.

Nokkur aukakostnaður fellur á skyrið við þessar endurbætur. Umbúðir þessar eru miklu dýrari en þáttirinn, sem notaður hefir verið, og auk þess eru þær hátt tollaðar. Þrátt fyrir nokkurn sparnað með breyttum framleiðsluháttum og pökkun er óhjákvæmilegt að hækka skyrverð um hluta af umbúðakostnaðinum. En kostirnir við nýjungarnar eru svo miklir að rétt þótti að hrinda þeim í framkvæmd.

Fyrstu dagana verður um lítill magn að ræða, en í næstu viku verður væntanlega hægt að fullnægja eftirspurn.

Unga fólkíð veit

ÁLAFOSS GÓLFTEPPI er rétta undirstaðan

ÁLAFOSS PINGHOLTSSTRÆTI 2

TÓNABÍÓ

Viðfræg og snilldar vel gerð, ný, amerísk gamanmynd. — Myndin er gerð af hinum heimsfræga leikstjóra Billy Wilder. Walther Matthau fékk „Oskars-verðlaunin“ fyrir leik sinn í þessari mynd.
Jack Lemmon
Walther Matthau.
Sýnd kl. 5 og 9.

NÝJA BÍÓ

....ómetanleg heimild stór kostlega skemmtileg. ... Mbl. ... Beztu atriði myndarinnar sýna „ureign hersins við grimmdarstórleik náttúrunnar í landinu. ... Þjóðviljinn. Verðlaunagættur. Hver er maðurinn? Verðlaun 17 daga Sunnuferð til Mallorca fyrir tvo. Bönnuð yngri en 16 ára. Sýnd kl. 5, 7 og 9.

BÆJARBÍÓ

Doktor Strangelove

Æsispennandi amerísk stórmynd með hinum vinsæla Peter Sellers í aðalhlutverki. Íslenzkur texti.
Sýnd kl. 9.
Miðasala frá kl. 7.

HAFNARBÍÓ

Demantaránið mikla Hörkuspennandi, ný litmynd um ný ævintýri lögreglumanns ins Jerry Colton, með George Nader
Íslenzkur texti.
Bönnuð innan 16 ára.
Sýnd kl. 5, 7 og 9.

ÞJÓÐLEIKHÚSIÐ

Vér morðingjar

Sýning í kvöld kl. 20
Fáar sýningar eftir.

Puntilla og Matti

Sýning laugardag kl. 20

Hunangsilmur

Sýning sunnudag kl. 20
Aðgöngumiðasalan opin frá kl. 3.15 til 20. Sími 1-1200.

MINNING:

ÁRMANN SVEINSSON, stud. jur.

Hvað er langlífi?
Lífsnautnin frjóva,
alefling andans
og athöfn þörf.
Margóft tvítugur
meira hefur lifað
svefnugum segg,
er sjötugur hjarði.

(Jónas Hallgrímsson).

Ármann Sveinsson er látinn. Hann varð aðeins 22ja ára gamall, en markaði á skammri ævi dýpri og varanlegri spor en margir þeir, sem lengur lifa. Við hann voru bundnar glæstar vonir. Því er mikill harmur að okkur öllum kveðinn við hið svipleiga fráfali hans.

Ármann hafði eldlegan áhuga á málum þjóðar sinnar, og mál-efnum stúdenta, og þótt ungur væri að árum, bjó hann yfir meiri þekkingu á íslenskum þjóðmálum en flestir aðrir. Hann barðist á mörgum vígstöðvum, bæði innan samtaka stúdenta og samtaka ungra sjálfstæðismanna. En þótt kraftar hans væru þannig margskiptir, var hann alls staðar sama drífjörðurinn, og óserhlífni hans við þau störf, sem hann tók sér fyrir hendur, var við brugðið.

Við núverandi stjórnarmenn í VÖKU, félagi lýðræðissinnaðra stúdenta, nutum þeirrar gæfu að fá Ármann Sveinsson sem okkar forustumann s.l. vor. Við tökum til starfa glaðir í bragði með brennandi hugsjónir, fullir af áhuga og eldmóði æskunnar.

Ármann var tímavælaust okkar mestur hugsjónamaður og bjó yfir einstökum hæfileika til að laða sam áhugamál, sem við hinir bárum í brjosti, og koma þeim í þann búaing, að þau vektu áhuga annarra. Hann birtist okkur sem harður málafylgjumaður, en maður, sem virti skoðanir andstæðinga sinna. Framkoma hans mótaðist af lipurð, drengskap og trausti til samstarfsmanna sinna. Hann var gæddur öllum þeim kostum, sem sannan foringja mega þróa.

Undir styrkri stjórn Ármanns Sveinssonar var hafinn undirbúningur að framboði VÖKU og stefnumótun vegna kosninga til stjórns Stúdentafélags Háskóla Íslands snemma í sumar. Þar komu forystuhæfileikar hans skýrt í ljós. Hann krafðist mikils af öðrum, en þó meira af sjálfum sér. Sigur VÖKU í þessum kosningum var að mestu hans verk.

Kunningskapur okkar Ár-

manns Sveinssonar hófst fyrir tæpum fimm árum, er við vorum nemendur við Menntaskólann í Reykjavík. Æ síðan reyndist hann mér traustur og góður félagi, úrræðagóður, þegar ég leitaði til hans, og eindæma hjálpfús. Á samstarf okkar bar aldrei skugga, fyrir því minnst ég hans með hlýhug og þökk.

Ármann Sveinsson kveikti þann áhuga í brjóstum okkar, sem með honum unnum, að seint mun slokkna. Störf hans og hugsjónir munu verða okkur sem lýsandi kyndill inn í óráðinn heim framtíðarinnar.

Skarð er fyrir skildi í fylkingum Vökumanna, sem seint verður fyllt.

Ég votta Helgu Kjaran, ekkju Ármanns Sveinssonar, syni þeirra Birgi, svo og ættingjum öðrum einlæga samúð í sorg þeirra.

Sævar Björn Kolbeinsson.

Það fór fyrir mér sem fleirum, þegar fréttist um andlát Ármanns, að ég trúði ekki þeirri harmafregn.

Það gat ekki verið að einn svipmesti og dugmesti forystumaður stúdenta væri látinn, aðeins 22ja ára að aldri.

Það gat ekki verið, að glæsilegum félagsmálaferli væri lokið. Ármann átti svo mörgum verkefnum ólokið.

— En eigi má sköpum renna.

Ég var svo lánsamur að eiga í félagsmálum náði samstarf við Ármann á síðastliðnum þremur árum eða frá því hann kom í Háskólann, en einkum þó á þessu ári. Ekki var hægt annað en að kasta á kappi, óserhlífni hans og einurð, enda voru afköst hans firnamikil. Mig fýsir að nefna hér fáein dæmi um afköst hans á sviði félagsmála stúdenta aðeins frá upphafi þessa árs. Í febrúar hafði hann forystu um og skapaði málefna-grundvöllinn fyrir ályktun VÖKU, félags lýðræðissinnaðra stúdenta um flokksræði og varð landskunnur fyrir að verðleikum. Í apríl varð hann formaður VÖKU og tók skömmu síðar sæti í stúdentaráði, sem fulltrúi lagadeildar. Í ágúst samdi hann að mestu samning þann, sem nú gildir um samstarf stúdentaráðs og Sambands íslenskra

stúdenta erlendis. Í september og október stjórnaði hann kosningabaráttu VÖKU í kosningum til Stúdentafélags Háskólans, sem lauk með sigri VÖKU. Auk þess vann hann mikilvæg störf fyrir Samband ungra sjálfstæðismanna í sumar og fleira mætti nefna.

— Nú er þessi einarði baráttu maður að velli lagður, langt fyrir aldur fram. — Það er sem storm hafi lægt.

— Stúdentar og einkum VÖKU-félagar standa í eilífri þakkarskuld við Ármann Sveins-

son fyrir störf hans í þágu mál-efna þeirra.

— Ármann, ég þakka þér, sem almennur stúdent og vinur, fyrir alltof skamma samveru og samvinnu. Megi ötul barátta þín verða okkur lifendum fordæmi og hvatning.

— Ég votta Helgu Kjaran og ungum syni þeirra, Birgi, svo og öðrum aðstandendum og vinum, mína dýpstu samúð.

Júlíus Sæberg Ólafsson
stud. oecon.

Í dag verður til moldar borinn Ármann Sveinsson laganemi. Fregnin um sviplegt fráfali hans 10. nóvember síðastliðinn kom sem reiðarslag yfir alla stúdentar við Háskóla Íslands, og þá einnig okkur, sem völdumst ásamt honum á síðasta hausti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands. Þar áttum við því láni að fagna að starfa með honum og kynnast mætavel. Þegar

starfstímabilið var á enda nú í haust, vorum við þess fullviss, að þau kynni ættu eftir að endast lengi og verða jafnvel enn betri. Við trúðum því, að stúdentar ættu eftir að njóta góðs af kröftum hans og áhuga á mál-efnum stúdenta, lands og þjóðar. Við sjáum nú á bak honum, snögglega og óvænt, og okkur setur hljóða.

Í félagsstarfi kunna skoðanir stundum að verða skiptar um stefnu og starf. Svo var og í félagi okkar. En leiðina að því eftirsóknarverða marki, að efla samstöðu stúdenta og áhrif, þeim sjálfum og þjóðinni til heilla, vildum við öll fara, — og ekki sízt hann. Hann fylgdi hugsjónum sínum og skoðunum fast fram. En drengskapur — mesti kosturinn í hans fari — leiddi hann ávallt fyrst á braut samkomulags og skilnings á viðhorfum annarra. Þessum eiginleika gæddur vann hann hug og hjarta allra þeirra, sem með honum störfuðu.

Af þessum sökum valdist hann á stuttri ævi til fjölda trúnaðarstarfa. Meðal annars var hann forseti Framtíðarinnar, málundafélags Menntaskólans í Reykjavík. Í Háskóla Íslands átti hann sæti í stúdentaráði og var starfandi formaður Vöku, félags lýðræðissinnaðra stúdenta. Hann átti sæti í stjórn Stúdentafélags Háskóla Íslands síðastliðinn vetur og vann að því að öðrum verkefnum á vegum félagsins. Öll þessi störf voru leyst af hendi með þeim þrótti og þrýði, er jafnan einkennið hann. Drengskapur hans og störf öll skapa honum minnisvarða, sem ekki mun riða í ólgusjó tímans.

Eftirlifandi eiginkonu hans, Helgu Kjaran, og ungum syni þeirra, Birgi, vottum við dýpstu samúð okkar. Við horfum til baka með þakklæti í huga.

Stúdentar syrgja af heilum hug. Samstarfsmenn í stjórn S.F.H.I. 1967—1968.

Ármann Sveinsson, stud. jur. Kveða frá Stúdentaráði Háskóla Íslands.

Maðurinn með ljáinn hefur skyndilega höggvið skarð í raðir íslenskra stúdenta. Það

»»» 10. síða

STJÖRNUBÍÓ

Harðskeytti ofurstinn
Íslenzkur texti
Sýnd kl. 5 og 9.
Bönnuð innan 14 ára.

HÁSKÓLABÍÓ

Endalaus barátta

Stórbrotin og vel leikin litmynd frá Rank. Myndin gerist á Indlandi, byggð á skáldsögu eftir Ranveer Singh.
Aðalhlutverk:
Vul Brynner
Trevor Howard
Íslenzkur texti.
Sýnd kl. 5 og 9.
Bönnuð innan 16 ára.

LAUGARÁSBÍÓ

Drepum karlinn

Hörkuspennandi ný amerísk mynd í litum með íslenskum texta.
Sýnd kl. 5, 7 og 9.
Bönnuð börnum.

LEYNIMELUR 13 í kvöld
MAÐUR OG KONA laugardag
Uppselt
YVONNE sunnudag
MAÐUR OG KONA þriðjudag
Aðgöngumiðasalan í Iðró er opin frá kl. 14. Sími 13191.

GAMLA BÍÓ

WINNER OF 6 ACADEMY AWARDS
METRO-GOLDWYN-MAYER PRESENTS
A CARLO PONTI PRODUCTION
DAVID LEAN'S FILM
OF BORIS PASTERNAK
DOCTOR
ZHIVAGO
IN PANAVISION AND METROCOLOR
Sýnd kl. 5 og 8.30.

AUSTURBÆJARBÍÓ

Njósni á yztu nót

Mjög spennandi ný amerísk kvikmynd í litum og cinema scope.
Íslenzkur texti.
Frank Sinatra.
Bönnuð innan 12 ára.
Sýnd kl. 5 og 9.

KÓPAVOGSBÍÓ

Ég er kona II

Ovenju djörf og spennandi. Ný dæsk litmynd gerð eftir samnefndri sög. Siv Holms.
Sýnd aðeins kl. 5.15.
Bönnuð börnum innan 16 ára

Leikfélag Kópavogs

Ungfrú éttansjálfur

Höfundur: Gísli Ástþórsson.
Leikstjóri: Baldvin Halldórsson
Leikmynd: Gunnar Bjarnason
Frumnýning n.k. laugard. 16. nóv. kl. 8.30 í Kópavogsbíói. Aðgöngumiðasalan er opin frá kl. 4.30. Sími 41955.
Frumnýningargestir vitji miða sinna í aðgöngumiðasölu Kópavogsbíós fyrir laugard.kvöld.